

செந்தமிழ்நூல்கள்

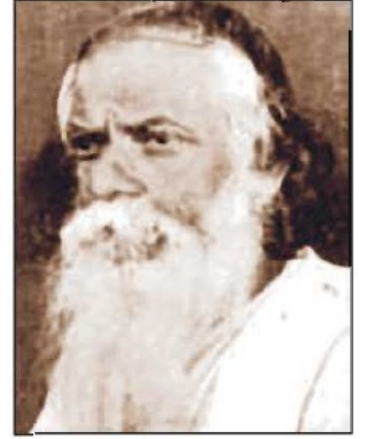
108

ISBN:978-81-687469-4-7

பகுப்பும் தொகுப்பும்
முனைவர் சு இராமலிங்கம்

நு ரிச்சுபுரஞ்சி

NSR 100 Educational Trust

[An ISO 9001 - 2015 Certified]

AD-13, 5th Street, Anna Nagar West, Chennai - 600 040

www.nasubbureddiar100.in

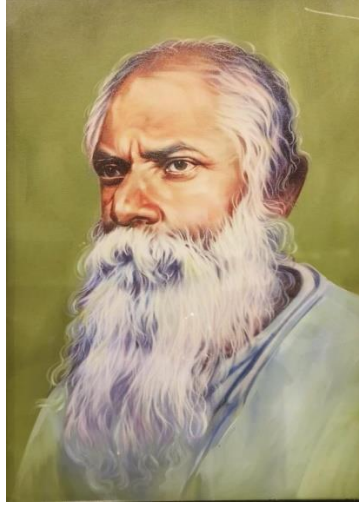
அண்ணா நூற்றாண்டு நூலகம் ANNA CENTENARY LIBRARY

DIRECTORATE OF PUBLIC LIBRARIES SCHOOL EDUCATION DEPARTMENT

https://www.annacentenarylibrary.org/pages/view/77.%20%E0%AE%A8.%E0%AE%AA%E0%AE%BF%E0%AE%9A%E0%AF%8D%E0%AE%9A%E0%AE%AE%E0%AF%82%E0%AE%B0%E0%AF%8D%E0%AE%A4%E0%AF%8D%E0%AE%A4%E0%AE%BF_1900

செந்தமிழ்சிற்பிகள் ந. பிச்சமூர்த்தி (1900 - 1976)

அறிமுகம்

கும்பகோணத்தில் வாழ்ந்த நடேச தீட்சிதர் மற்றும் காமாட்சி அம்மாள் ஆகிய இருவருக்கும் நான்காவது குழந்தையாக 1900ஆம் ஆண்டு ஆகத்து 15 பிச்சமூர்த்தி பிறந்தார். அவருக்கு பெற்றோர் இட்ட பெயர் வேங்கட மகாலிங்கம். நடேச தீட்சிதர் தமிழ், சமஸ்கிருதம், தெலுங்கு மற்றும் மராட்டிய மொழிகளில் ஹரிகதா சொற்பொழிவு செய்யும் அளவிற்கு தேர்ச்சி பெற்றவர் சைவ புராணங்கள் செய்தவர்.

பிச்சமூர்த்தி கும்பகோணத்தில் தன் பள்ளிப் படிப்பையும் கல்லூரி படிப்பையும் முடித்தார். தத்துவத்தில் பட்டம் பெற்று சென்னை சட்டக் கல்லூரியில் பட்டம் பெற்றார் 1925 முதல் 1938 வரை வழக்கறிஞராக பணிபுரிந்தார் மற்றும் 1939 முதல் 1959 வரை இந்து அறநிலையத் துறை அதிகாரியாக பணிபுரிந்தார்.

பிச்சமுர்த்தி நவ இந்தியா பத்திரிகையில் சிறிது காலம் பணியில் இருந்தார் இவரின் எழுத்துக்கள் சுதேசமித்திரன், சுதந்திரச் சங்கு, தினமணி, மணிக்கொடி போன்ற பத்திரிகைகளில் வெளிவரத் தொடங்கின.

இயற்கையையும் வாழ்க்கை அனுபவங்களையும் இணைத்து அறிவுத் தெளிவுடன் நல் வாழ்வுக்கான தத்துவ உண்மைகளை காண முயன்றவர் பிச்சமுர்த்தி.

ந. பிச்சமுர்த்தி அண்மைய தமிழ் இலக்கிய முன்னோடிகளில் ஒருவராகக் கருதப்படுகிறார். தமிழ் புதுக்கவிதையின் தந்தை என்று அழைக்கப்படுபவர் “பிச்சமுர்த்தி”. தத்துவார்த்தம் பிணைந்த கதை சொல்லும் பாணியை தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் பிச்சமுர்த்தி வழக்கறிஞர் பட்டம் பெற்று பணியாற்றிய பிச்சமுர்த்தி இந்து அறநிலையத் துறை அதிகாரியாகவும் பணியாற்றியவர். இவரின் படைப்புகள் அனைத்தும் நாட்டுடைமை ஆக்கப்பட்டுள்ளன.

பிச்சமுர்த்தியின் படைப்புகள்:

சிறுகதை:

1. பதினெட்டாம் பெருக்கு (1944)
2. ஜம்பரும் வேஷ்டியும் (1947)
3. மோகினி (1951)
4. குடும்ப ரகசியம் (குறும் புதினம் 1959)
5. பிச்சமுர்த்தியின் கதைகள் (1960)
6. மாங்காய்த்தலை (1961)
7. இரட்டை விளக்கு (1967)
8. காக்கைகளும் கிளிகளும் (சிறுவர் கதைகள் 1977)

பிச்சமுர்த்தியின் கவிதை தொகுப்பு:

1. காட்டு வாத்து (1962)
2. வழித்துணை (1964)
3. குயிலின் சுருதி (1970)

பிச்சமுர்த்தியின் கட்டுரைத் தொகுதி:

1. காளி (1946)

இலக்கிய வாழ்க்கை

எழுத்து

தொடக்கம்

1925-ல் பாரதியின் கண்ணன் பாட்டை படித்து தமிழிலேயே இலக்கியம் படைக்கவேண்டும் என்னும் ஆர்வத்தை அடைந்ததாக ந.பிச்சமூர்த்தி கூறியிருக்கிறார். ந. பிச்சமூர்த்தியின் முதல் கதை 'சயன்ஸுக்கு பலி' கலைமகள் இதழில் 1932-ம் ஆண்டு வெளி வந்தது. 1933ல் கலைமகள் நடத்திய சிறுகதை போட்டியில் பரிசு பெற்ற இவரது சிறுகதையான 'முள்ளும் ரோஜாவும்' தான் ந.பிச்சமூர்த்திக்கு பரவலான அறிமுகத்தை பெற்று தந்தது. இதற்கும் முன் 1922-ம் ஆண்டிலேயே 'இளைஞன்' மற்றும் 'நாஸ்திகன் கடிதம்' என்னும் இரு கதைகளை ஆங்கிலத்தில் எழுதினார். பின்னர் 1933-ல், இவ்விரு கதைகளையும் 'மோஹினி' மற்றும் 'ஆராய்ச்சி' என்ற பெயர்களில் தமிழில் வெளியிட்டார். முதல் கவிதை 'காதல்' 1934-ம் ஆண்டு வெளியானது. இதன் பின் மணிக்கொடி, கலைமகள், சுதந்திரச் சங்கு ஆகிய இதழ்களில் பல கதை, கவிதை, கட்டுரைகள் எழுதியிருக்கிறார். ரேவதி, பிக்ஷு (bikshu) போன்ற புனை பெயர்களிலும் எழுதியுள்ளார்.

இலக்கியச் சூழல்

ந.பிச்சமூர்த்தி தாகூரின் எழுத்துக்களால் பெரிதும் ஈர்க்கப்பட்டார். தாகூரின் கவிதைகள், கதைகள் இரண்டின் செல்வாக்கும் அவரிடமுண்டு. அவருடைய தோற்றமே தாகூரில் இருந்து அவர் பெற்றுக்கொண்டதுதான். ந.பிச்சமூர்த்தி கு.ப.ராஜகோபாலனை கும்பகோணத்தில் 1933-ல் நடைபெற்ற மாமாங்கம் கதர்க்கண்காட்சியில் சந்தித்தார். அதன்பின் அவருடன் நெருக்கமான நட்பு இருந்தது. பெரும்பாலும் திருச்சியிலும் ஸ்ரீரங்கத்திலும் வாழ்ந்த ந.பிச்சமூர்த்தி திருலோக சீதாராமையும் அவருடைய சிவாஜி இதழையும் மையமாக்கி திருச்சியில் இருந்த இலக்கியக் குழுவில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டிருந்தார். கு.ப.ராஜகோபாலன் திருச்சிக்கு வந்து

ந.பிச்சமுர்த்தியைச் சந்திக்கும் வழக்கம் இருந்தது. ஸ்ரீரங்கத்திலும் கும்பகோணத்திலும் அறநிலையத்துறை அதிகாரியாகப் பணியாற்றிய காலகட்டத்தில் அங்கிருந்த முறைகேடுகளுக்கு உடன்படாமையால் கடுமையான உள அழுத்தம் அவருக்கு இருந்தது. பலவகையான ஆன்மிக சாதனைகளிலும் ஈடுபட்டிருந்தார். ஆகவே பதினெட்டாண்டுகள் அவர் ஏதும் எழுதவில்லை. மீண்டும் தினசரியில் வேலைக்குச் சேர்ந்தபின்னரே எழுதினார்.

மணிக்கொடி

ந.பிச்சமுர்த்தி மணிக்கொடி இலக்கிய இதழுடன் சேர்த்து அடையாளம் காணப்படுகிறார். சிவாஜி, கிராம ஊழியன் போன்ற அக்காலத்தைய இதழ்களில் அவர் எழுதியிருக்கிறார். மணிக்கொடி இலக்கியத்திற்கான தனி வரையறையையும் தன்னடையாளத்தையும் உருவாக்கி கொண்டிருந்த இதழ் என்பதும் அதையொட்டி இணையான உலகப்பார்வையும் அழகியலும்கொண்டவர்கள் அதில் இணைந்துகொண்டார்கள் என்பதுமே காரணம். புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ராஜகோபாலன், ந.பிச்சமுர்த்தி மூவரும் மணிக்கொடியின் முகங்கள் என அறியப்படுகிறார்கள். மணிக்கொடி தேசியப்பார்வை கொண்டிருந்த இதழ். ஆனால் இலக்கியத்தில் அது புதியவடிவங்களையும் மீறல்பார்வைகளையும் அனுமதித்தது. புதுமைப்பித்தன் சீற்றமும் எள்ளலும் கொண்ட கதைகளை எழுதினார். கு.ப.ராஜகோபாலன் பாலியல் உசாவல்கள்கொண்ட கதைகளை எழுதினார். ஆனால் ந.பிச்சமுர்த்தியின் கதைகள் அன்றிருந்த சமூகப்பிரச்சினைகளையும், அவற்றைக் கடந்துசெல்வதற்கான ஆன்மிக உந்துதல்களையுமே பேசின.

சிறுகதை

ந.பிச்சமுர்த்தி சிறுகதைகளாலேயே புகழ்பெற்றார். பிச்சமுர்த்தியின் சிறுகதைகள் நேரடியான யதார்த்தத்தை எளிய மொழியில் முன்வைப்பவை. அடித்தள மக்களின் வாழ்க்கையை அனுதாபத்துடன் சித்தரிக்கும் கதைகளையும் ஆன்மிகமான வினாக்கள் கொண்ட கதைகளையும் எழுதியிருக்கிறார். ந.பிச்சமுர்த்தியின் எழுத்துமரபுக்கு தமிழில் வலுவான பிற்காலத் தொடர்ச்சி உண்டு. கு. அழகிரிசாமி, கந்தர்வன் போன்றவர்களை உதாரணமாகச் சொல்லலாம்.

ந.பிச்சமுர்த்தியின் முதல் சிறுகதை தொகுப்பு 'பதினெட்டாம் பெருக்கு' 1944-ல் வெளி வந்தது.

நாவல்

ந.பிச்சமுர்த்தி எழுதிய 'குடும்ப ரகசியம்' என்னும் நீள்கதையை நாவல் என அசோகமித்திரன் அவருடைய நூலில் வகைப்படுத்துகிறார். ஐந்து அத்தியாயங்களும் அறுபது பக்கங்களும் கொண்டது இந்நூல். கலைமகள் இதழில் வெளியாகி பின்னர் 1959-ல் கலைமகள் காரியாலயத்தால் இது நூல் வடிவாக வெளியிடப்பட்டது. ந.பிச்சமுர்த்தி 'வீடும் வெளியும்' என இன்னொரு நாவலும் எழுதியிருக்கிறார் என்றும், அதை ஆனந்த விகடன் நாவல்போட்டிக்கு அனுப்பியபோது மூன்றாம் பரிசு கிடைத்தமையால் அதை திரும்பப்பெற்றுக்கொண்டார் என்றும், அதன் கைப்பிரதி தொலைந்துபோய்விட்டது என்றும் ந.பிச்சமுர்த்தியின் உறவினர் பி.வி.சுப்ரமணியன் ஒரு கட்டுரையில் தெரிவித்ததாக அசோகமித்திரன் குறிப்பிடுகிறார்.

புதுக்கவிதை

ந.பிச்சமுர்த்தி பாரதியின் வசனகவிதைகளாலும் தாகூரின் கவிதைகளின் ஆங்கில (வசன) மொழியாக்கங்களாலும் கவரப்பட்டு வசனகவிதைகள் எழுதினார். அவை அப்போது பெரிதாகக் கவனிக்கப்படவில்லை. ஆனால் சி.சு. செல்லப்பா பின்னர் ஜனவரி 1959-ல் எழுத்து சிற்றிதழைத் தொடங்கியபோது அதில் ந.பிச்சமுர்த்தி எழுதிய பெட்டிக்கடை நாரணன் என்னும் கவிதையை மறுபிரசுரம் செய்தார். அப்போது சூழல் மாறி புதுக்கவிதையில் ஆர்வம்கொண்ட ஓர் இளைஞர் குழு உருவாகியிருந்தது. அவர்கள் தொடர்ச்சியாக வசனகவிதைகளை எழுத்து இதழுக்கு அனுப்பினர். எழுத்து இதழில் புதுக்கவிதை இயக்கம் உருவாகியது. தொடக்கத்தில் இடதுசாரிகள், திராவிட இயக்கத்தவர், மரபுசார் அறிஞர்களின் கடும் எதிர்ப்பு இருந்தாலும் புதுக்கவிதை இயக்கம் வேருன்றியது. பாரதியிடம் தமிழ் வசனகவிதை தோன்றியதென்றாலும் புதுக்கவிதை இயக்கத்தின் பிதாமகராக ந.பிச்சமுர்த்தியே கருதப்படுகிறார். (எழுத்து கவிதை இயக்கம்)

கவிதையின் (கலைகளின்) சித்தாந்தம் பற்றி எழுதும்போது ந.பிச்சமூர்த்தி அழகுத்தெய்வமும் அன்புத்தெய்வமும் அகத்துள் அடிவைத்துச்செல்லும்கால் கலையுணர்ச்சி பொங்குகிறது' (காவியத்தின் மூன்று கிளைகள்). இலக்கியம் பற்றிய அவருடைய பார்வை இதுவே.

இலக்கிய இடம்

ந.பிச்சமூர்த்தி தமிழில் அடக்கமான, குறைத்துச்சொல்லும் யதார்த்தவாத அழகியலை முன்வைத்த சிறுகதையாசிரியர். அவருடைய சிறுகதைகள் மூன்று தளங்களில் முக்கியமானவை. அடித்தள மக்களின் வாழ்க்கையைச் சொல்லும் கதைகள். ஆன்மிகமான தேடலைச் சொல்லும் கதைகள். எளிய மனிதாபிமானத்தை முன்வைக்கும் கதைகள். இக்கதைகள் பின்னர் வந்த எழுத்தாளர்கள் பலருக்கும் முன்னுதாரணமாக அமைந்தன. தலித் இலக்கியத்திற்கு முன்னுதாரணமாகச் சொல்லக்கூடிய கதைகளையும் பிச்சமூர்த்தி எழுதியிருக்கிறார். தமிழில் கு. அழகிரிசாமி ,அடுத்த தலைமுறையில் கந்தர்வன் என ந.பிச்சமூர்த்தி மரபு என ஒன்றை சுட்டிக்காட்ட முடியும்

தமிழ்ப்புதுக்கவிதையில் ந.பிச்சமூர்த்தி ஒரு முன்னோடி. புதுக்கவிதை எழுத்து இதழ் வழியாக புதிய வடிவம் எடுத்தபோது அவர் தொடர்ச்சியாக எழுதி படிமக்கவிதைக்கு உதாரணமான முக்கியமான படைப்புக்களை எழுதினார். அவருடைய கவிதை பாணியை பின்பற்றும் தி.சொ.வேணுகோபாலன் போன்ற கவிஞர்கள் எழுத்து இதழிலேயே உருவானார்கள். அதன்பின் மூன்று தலைமுறையாக எழுதும் பல கவிஞர்களில் பிச்சமூர்த்தியின் மரபு தொடர்கிறது. காட்சிவடிவமான படிமங்கள், உறுத்தாமல் குறிப்புணர்த்தும் பாணி ஆகியவை அவருடைய கவிதைகளின் இயல்புகள். கிளிக்குஞ்சு, ஆத்தூரான் மூட்டை, கொக்கு போன்றவை உதாரணம்.

"பிச்சமூர்த்தியின் கதைகள் தமிழ்ச்சிறுகதையின் வளர்ச்சியில் இதுவரை காணப்படாத ஞானநிலை உணர்வினைக் காட்டி நிற்கின்றன" என்கிறார் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி. "தம்முடைய

கலைப்படைப்பில் கலையம்சத்துக்குச் சிறப்பிடம் கொடுக்கும் பிச்சமுர்த்தி உணர்ச்சிகளை மிகவும் லாவகமாக வெளிப்படுத்துவதில் வல்லவர்." என்கின்றனர் சிட்டி- சோ.சிவபாதசுந்தரம்.

"தமிழ் இலக்கியத்தில் இலட்சியவாத எழுத்தின் முகமாகவும் ந.பிச்சமுர்த்தி அறியப்படுகிறார். அவருடைய இலட்சியவாத யுகம் ஐம்பதுகளிலேயே மெல்லமெல்ல காலாவதியாகியது" என்று சுந்தர ராமசாமி 'ந.பிச்சமுர்த்தி மரபும் மனிதநேயமும்' என்னும் நூலில் குறிப்பிடுகிறார். "அவர் நன்னம்பிக்கை மனிதநேயம் இயற்கையுடன் ஒன்றிய வாழ்க்கை ஆகிய விழுமியங்களை முன்வைக்கும் படைப்பாளியாகவே நீடிக்கிறார். இலக்கியம், அது தோன்றும் காலத்தின் கண்ணாடியாக நின்று, அக்காலத்திற்குரிய மேன்மைகளையும் பிரதிபலிக்க வேண்டும் என்று நம்பிச் செயல்பட்டவர். மென்மை, தாழ்ந்த சுருதி, தொனி, சிக்கனம் ஆகிய சிறுகதைப் பண்புகளை முதலில் உறுதிப்படுத்திய கலைஞர்" என்று சுந்தர ராமசாமி 'கலைகள் கதைகள் சிறுகதைகள்' என்னும் கட்டுரையில் குறிப்பிடுகிறார்*. 'ந.பிச்சமுர்த்தியை ஆன்மிக கற்பனைவாதி (spiritual romanticist) எனலாம். எளிய மக்களைப் பற்றி ஆழ்ந்த அனுதாபத்துடன் எழுதியவர் பிச்சமுர்த்தி. பிற்காலத்தில் உருவான இத்தகைய கதைகளுக்கு அவரே முன்னோடி எனலாம்' என்று ஜெயமோகன் குறிப்பிடுகிறார்.

ந.பி மணிவிழாவின் போது மனைவியுடன்

படைப்புகள்

சிறுகதைகள்

பதினெட்டாம் பெருக்கு
ராகு கேது
தாய்
வானம்பாடி
ஆராய்ச்சி
மருதாணி விரலெங்கே? அழகெங்கே?
விழிப்பு
முள்ளும் ரோஜாவும்
சொக்கு
மீனி
புருஷன் எழுதின கதை
காபூலிக் குழந்தைகள்
அடகு
அரைப்பைத்தியம்
மீனலோசனி
ஜம்பரும் வேஷ்டியும்
மோஹினி
குடும்ப ரகசியம் (குறு நாவல்)
மாங்காய் தலை
இரட்டை விளக்கு
காக்கைகளும் கிளிகளும் (சிறுவர் கதைகள்)
வானம்பாடி
தரிசனம்
பலூன் பைத்தியம்
நெருப்புக் கோழி
புலியின் வரிகள்
முதல் பிடில்
காவல்
வெறும் செருப்பு
ஞானப்பால்

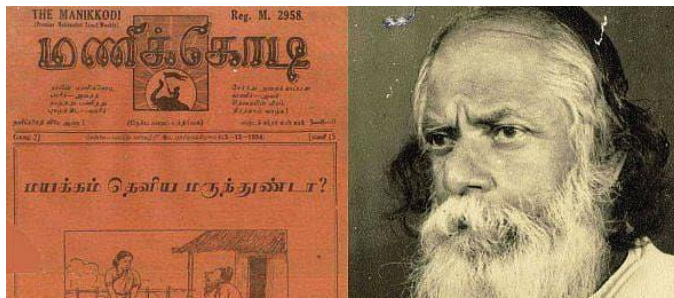
கவிதைகள்

காட்டு வாத்து (1962)
வழித்துணை (1964)
குயிலின் சுருதி (1970)
நாவல்
குடும்ப ரகசியம்
கட்டுரைகள்
மனநிழல் (1977)
நாடகங்கள்
காளி (1946)

மரபும் நவீனமும் இணையும் எழுத்து... புதுக்கவிதை பிதாமகர் ந. பிச்சமுர்த்தியின் பிறந்தநாள் பகிர்வு!

<https://www.vikatan.com/literature/arts/remembering-writer-na-pichamoorthy-on-his-birth-anniversary>

ஒருமுறை ரமண மகரிஷியைச் சுற்றி பக்தர்கள் பலர் கூடியிருந்தனர். அவர்களில் இளைஞராக இருந்த ஒருவர், “என்னைப் போல் திருமண வாழ்வில் சிக்கியவர்களுக்கு விடுதலை பெறும்வழி என்ன?” என்று கேட்டார். அதைக் கேட்ட ரமண மகரிஷி சிரித்துக்கொண்டே, “பழம் பழுத்தால் தானே விழுந்துவிடும்” என்று பதில் சொன்னார். அந்தக் கேள்வியைக் கேட்ட இளைஞர் ந. பிச்சமுர்த்தி. தமிழ்ப் புதுக்கவிதைகளின் பிதாமகர் என்று போற்றப்படுபவர். பெரும்பாலானவர்கள் ந. பிச்சமுர்த்தியின் தத்துவத் தேடலை விளக்க இந்த நிகழ்வை உதாரணமாகச் சொல்வதுண்டு. அது ஓரளவில் உண்மையும் கூட. தாகூர் போன்ற தாடி வைத்த அவரின் தோற்றம், மரபின் மீது கொண்டிருந்த அசாத்திய நம்பிக்கை ஆகியன அந்தக் கருத்துக்குக் கொஞ்சம் வலுவும் சேர்த்தன. ஆனால், ந. பிச்சமுர்த்தி மரபை மட்டும் கொண்டாடும் படைப்பாளியல்ல அவர் நவீன மொழியின் புதுமையையும் பொருளின் இனிமையையும் தன்னகத்தே கொண்டவர்.

பிச்சமுர்த்தி

பாரதிக்குப்பின் தமிழ்க் கவிதை உலகம் பல்வேறு மாற்றங்களைக் கண்டது. பல்வேறு கவியாளுமைகளும் தமிழ்க்கவிதை உலகை அணி செய்தனர். அவர்களில் முக்கியமானவர் ந. பிச்சமுர்த்தி. பாரதியின் வசன கவிதையையும் வால்ட் விட்மனின் கவிதைகளையும் தன் முன்னோடியாகக்

கொண்டு புதுக்கவிதை என்னும் புதிய வகைமையைத் தொடங்கி வைத்தார்.

ந. பிச்சமூர்த்தி, 15.8.1900-ம் ஆண்டு கும்பகோணத்தில் பிறந்தவர். இவரது தந்தையார் நடேச தீட்சிதர். நடேச தீட்சிதரின் தந்தையும் சங்கீத மும்மூர்த்திகளில் ஒருவரான தியாகராஜரும் சமகாலத்தவர்கள்.

ந. பிச்சமூர்த்தி கும்பகோணத்தில் இளங்கலை தத்துவமும், பின் சட்டக் கல்லூரியில் இணைந்து சட்டப்படிப்பும் படித்தார். ஆனாலும் அவர் மனம் அந்தத் துறையில் செல்லவில்லை. வழக்கறிஞர் பயிற்சியை விட்டுவிட்டு சில காலம் அறநிலையத்துறையிலும் பணியாற்றினார். கலைச் சார்பு கொண்ட அவர் மனம் இலக்கியங்கள் படிப்பதிலும் படைப்புகளைச் செய்வதிலும் ஈடுபட விரும்பியது. 1930-ம் ஆண்டு தன் முதல் படைப்போடு இலக்கிய உலகில் அடியெடுத்துவைத்தார்.

புதுமைப்பித்தன்

மணிக்கொடி எழுத்தாளர்களில் ந. பிச்சமூர்த்தியின் இடம் குறிப்பிடத்தக்கது. கவிதை, சிறுகதை, நாடகம் என அவர் பல்வேறு இலக்கிய வகைமைகளிலும் தன் ஆளுமையை நிறுவியவர். இவரது கவிதைகள் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியதாலோ என்னவோ இவரின் பிற படைப்பு வகைமைகள் பெரிதும் கொண்டாடப்படவில்லை. குறிப்பாகச் சிறுகதைகளில் ந. பிச்சமூர்த்தியின் தாக்கம் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது. புதுமைப்பித்தன் எழுதிய காலகட்டத்தில் இயங்கியவர் என்பதால் இவரின் கதைகளோடு அவரின் கதைகளை ஒப்பிடத் தோன்றுவதும் தவிர்க்க முடியாதது. இருவரும் ஒரே தலைப்பிலான பல கதைகளையும்

எழுதியிருக்க, இரண்டும் சில ஒற்றுமைகளோடும் கருத்தியல் அடிப்படையில் சில விலகல்களோடும் தமிழ் சிறுகதை உலகிற்கு வளம் சேர்த்தன.

வாழ்க்கை சார்ந்த இயல்பான பார்வையே ந.பி யின் கவிதைகள். இயற்கையை அதன் அழகை, அதன் ஒழுங்கைப் பாடிவந்தாலும், சமகால வாழ்க்கையையும் அவர் பாடத் தவறவில்லை. இவரின் கிளிக்கூண்டு, காட்டுவாத்து, வழித்துணை, பெட்டிக்கடை நாராயணன் ஆகிய கவிதைகள் மிகவும் புகழ்பெற்றவை.

வாழ்க்கை மீதான விமர்சனங்கள், புலம்பலகள் ஏதுமின்றி அவற்றை நம்பிக்கையோடும் அதே நேரம் யதார்த்தத்தோடும் அணுகியவர் ந. பி. அதற்கு ந. பிச்சமுர்த்தியின் கவிதைகளே சாட்சி. கலை கலைக்காகவே என்று சொல்லும் ந. பி யின் இலக்கியக் கொள்கை என்றபோதும் அவர் படைப்புகளின் அடிநாதமாக விளங்குவது மானுடம் சார்ந்த மகத்தான நம்பிக்கை

ந. பிச்சமுர்த்தியின் நான்கு பெண்கள்

`ஜீவா விழியை உயர்த்து / சூழ்வின் இருள் என்ன செய்யும்? / அமுதத்தை நம்பு ஒளியை நாடு' என்னும் அவரின் கவிதை வரிகளை அப்படித்தான் புரிந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இதுபோன்ற காத்திரமான பல கவிதைவரிகளுக்குச் சொந்தக்காரர் ந. பிச்சமுர்த்தி.

ந. பிச்சமுர்த்திக்கு நான்கு மகள்கள். தற்போது அவர்களில் இருவர் காலமாகிவிட்ட நிலையில் மற்ற இருவர் சென்னையில் வாழ்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவரான மீனாட்சி பாலசுப்பிரமணியனிடம் பேசினோம்.

“எங்கள் அப்பா வாழ்ந்த காலத்தில் அவர் ஏதோ கதைகள், கவிதைகள் எழுதுகிறார் என்றுதான் புரிந்துவைத்திருந்தோமே தவிர அவர் ஒரு காலத்தின் மகத்தான கலைஞன் என்பதைப் போகப் போகத்தான் புரிந்துகொண்டோம். அப்பாவைக் காண வீட்டிற்கு தமிழ் நவீன இலக்கியவாதிகள் பெரும்பாலும் அனைவரும் வந்துபோயிருக்கிறார்கள். அவர் படைப்புகளைப் படிக்கும்போது ஏற்படும் பிரமிப்பு மிகவும் அற்புதமானது. இன்றைய இளம் தலைமுறையினரிடமும் அவர் அறிமுகப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்னும் எங்கள் ஆசை தற்போது நனவாகிக்கொண்டுவருகிறது. தற்போது அவரின் கவிதைகள் பள்ளிக்கல்வியிலேயே சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. தமிழ் புதுக்கவிதையில் கால்பதிக்க விரும்புகிறவர்கள் எப்படி பாரதியை வாசிக்காமல் முன்னகர முடியாதோ அதேபோல ந. பிச்சமுர்த்தியை வாசிக்காமலும் கடந்துவிட முடியாது. தமிழ்க் கவிதை உள்ளவரை நினைவுகூரப்பட வேண்டியவர் அவர் என்பதில் எங்களுக்குப் பெருமையே. ” என்றார் மீனாட்சி பாலசுப்பிரமணியன்.

ந. பிச்சமுர்த்தி குறித்து இலக்கிய விமர்சகர் கல்யாணராமனிடம் கேட்டோம்.

“தொட்ட வார்த்தையில் தங்கத்தைத் தேக்கித் தொடாத தந்தியில் ஒலியை எழுப்பிச் சிறியோர்கள் வார்த்தையைப் போற்றிய நூதனக் கவி ந.பிச்சமுர்த்தி. தம் அறச்சீற்றத்தாலும் எழுத்தாலும் பேச்சாலும் தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கு த. ஜெயகாந்தன் அங்கீகாரம் பெற்றுத் தந்ததைப் போலவே தம் தோற்றத்தாலும் கவிதையாலும் மௌனத்தாலும் தமிழ்க் கவிஞர்களுக்கு ஒரு பெருமிதமான அடையாளம் தேடித்தந்தவர் ந.பிச்சமுர்த்தி. பாரதியின் மீசை மட்டுமா? ந.பிச்சமுர்த்தியின் தாடியும் தமிழுக்கு அபூர்வமானதுதான். பாரம்பரியத்தையும் நவீனத்தையும் அதனதளவில் உட்செரித்துக்கொண்டு புதிய விடியலுக்குத் திசைகாட்டியவர் என்பதாலேயே, ந.பிச்சமுர்த்தி பெரும் முக்கியத்துவம் பெறுகிறார். மண்ணில் விழுதுவிட்டுப் பார்ப்பவர் கண்களை நிறைத்து விண்ணை அளாவி நிற்க விரியும் மேன்மையின் ஆலமரம் அவர்.

கல்யாணராமன்

வானத்திலும் தெரியும் மண்ணின் ஒளிவெள்ளத்தையும், மனிதனின் மனநிழல்களையும் சொற்களில் ஒருசேரப் பிடிக்கத் துடித்தவர். பல்லாயிரமாண்டுக் கூட்டுச் சமூக நனவிலியின் நங்கூரத் தொன்மம் ந.பிச்சமூர்த்தி. ந.பி.யை நினைவுகூர்வது என்பது, நல்லுணர்வுகளின் எண்ணப் பிரவாகமாக நீந்தும் பரப்பு இழுவிசையையும் சவ்வூடுபரவலையும் அயல்மகரந்தச்சேர்க்கையையும் வாரித்தழுவி மெய்சிலிர்க்கும் பேரனுபவமாகும். ஒளிக்கனி தாங்கும் கொம்பையும் உணர்ச்சிகளின் கிணற்றையும் பிணைத்தெழுதி, 'சூழ்வின் இருள் என்ன செய்யும்?' எனக் கேட்டார். 'ஒன்றுபட்டால் ஓய்வு உண்டாகும்' என்றும், 'பிரிவினையின் இன்பம் இணையற்றது' என்றும், 'கேட்பது அல்ல காதல்; தருவதுதான்' என்றும், 'உயிரின் முயற்சியே வாழ்வின் மலர்ச்சி' என்றும் அறிவுறுத்தினார். பிருமத்தின் இடத்தில் இயற்கையை வைத்த பச்சை வேதாந்தப் பிக்ஷுவின் புதுப்பரிதி; காவிரிப்படுகை முக்குளித்தான் பறவை ந.பிச்சமூர்த்தி" என்றார் கல்யாணராமன்.

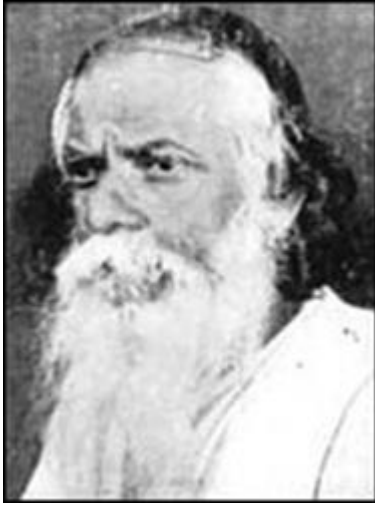
இன்று ந. பிச்சமூர்த்தியின் பிறந்த தினம். அவரின் படைப்புகளை வாசிக்கும் தருணமாக இதைக் கொண்டாடுவோம்.

மணிக்கொடி காற்று

ந.பிச்சமூர்த்தி

<https://www.keetru.com/index.php/2014-03-08-04-35-27/2014-03-08-12-18-14/31367-2016-08-30-04-12-31>

இவரைத் தாண்டி நீங்கள் புதுக் கவிதைக்குள் போய்விடவே முடியாது.... மணிக்கொடி காலத்தில் புதுமைப் பித்தன், கு. பா. ரா வுக்கு பின் வரும் இவரின் ஆளுமை.... அசாத்தியமானது.... 1930ல் மணிக் கொடி இதழில் எழுதத் தொடங்கினார்....குடும்ப பிரச்சினைகளை நிறைய எழுதினார்....குடும்பம் என்பதே கலவைகளின் கூட்டு..அதில் எல்லாரும் ஒவ்வொரு மாதிரி இருக்கலாம்.. ஒவ்வொருவரும் ஒரே மாதிரியாகவும் இருக்கலாம்.. ஆனாலும் மனங்கள் வேறு படும் தருணங்கள் வந்தே தீரும்.. கருத்துக்கள், அவரவரின் பார்வையில் காட்சியின் பொருள் மாறு படத்தான் செய்யும்.. அத்தனையும் கடந்து கடத்திக் கொண்டு செல்வது என்பது பெரிய சவாலான செயல்.. அது பற்றி அலசுகிறது இவரின் படைப்புகள்... குடும்ப சிக்கல், தனிமனித உணர்வின் வெளிப்பாடு என்று இவரின் பேனா திறக்கும் ஒவ்வொரு கதவிலும்... மனித மனங்கள் தனியாகவோ, கூட்டாகவோ.. யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்...

ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம் , அத்வைதம் என்று தேர்ச்சி பெற்ற இவரின் மனம், துறவு வாழ்க்கையை ஒட்டியே இருந்திருக்கிறது....127 சிறுகதைகளை எழுதிய இவர், 1900ல் கும்பகோணத்தில் பிறந்தவர்....புதுக்கவிதை,வசனகவிதை வரலாற்றில் மகாகவிக்கு அடுத்த முன்னோடி, மணிக்கொடி இதழின் முக்கியமான மூத்த எழுத்தாளர்களுள் ஒருவர், தமிழ் இலக்கியப் பரப்பின் குறிப்பிடத்தக்க ஆளுமை. கடைகோடி மனிதனையும் சென்றடையும் வரிகளுக்கு சொந்தக்காரர்...

தாய், வானம்பாடி, ஒருநாள், நாகூர் ஆண்டவா, பாம்பின் கோபம், பெரியநாயகி உலா, மோகினி, விஜயதசமி, முள்ளும் ரோஜாவும், காவல் என்று நீள்கிறது இவரின் படைப்புகள்...

தனது "பதினெட்டாம் பெருக்கு" என்ற சிறுகதையில், ஆரம்பத்திலேயே சில வரிகளில் தனிமையை பற்றி பேசுகிறார்..... இவருக்குள் எப்போதும் இருந்த ஒரு துறவியின் விரல்களில் வழிந்த மையாகத்தான் நான் பார்க்கிறேன்...."தனிமை என்பதை எல்லாரும் பிரமாதப் படுத்துகிறார்கள்.... ஆனால் தனிமையை ரசிக்க எல்லாராலும் முடியாது. தனிமையில் வசிக்க ஒரு சிலரால் கூட முடியாது. சொல்லப் போனால் சாதாரண மனிதனுக்கு தனிமை அபாயகரமானது, உள்ளம் உடல் எல்லாவற்றிற்கும்..."

நான் யோசித்துப் பார்க்கிறேன்..... இன்று நம்மில் பலருக்கு இருக்கும் பிரச்சினை அல்லது விருப்பம்... இன்னும் கட்டமைக்கப் படாத வார்த்தை ஜாலங்கள், எல்லாமே நம்மை தனிமை என்ற ஒற்றை சொல்லுக்குத்தானே இழுத்து செல்கிறது..... "நான் கொஞ்சம் தனியா இருக்கணும்... லீவ் மீ அலோன்..."-பதற்றம், பரிதவிப்பு, அன்பு, ஆசை, அத்தனைக்கும் தனிமை தேவைப் படுகிறது.... தனிமை ஒரு தீரா வழியை நமக்கு காட்டிக் கொண்டே இருப்பதை பதற்றத்தோடு இவர் சொல்லியது போலவேதான் நான் எட்டிப் பார்க்கிறேன்.. துறவு நிலை மனம் என்பது சாதாரணமாக கடந்து விடக் கூடியது அல்ல.. அது பாம்பின் விஷம்.. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உங்களை வேறு பொருள் காணச் செய்யும்..... அப்படிதான் இவரின் வரிகளில் நாம் மெல்ல மெல்ல மறந்து தன்னை இழக்கிறோம்...அது மிகப் பெரிய வசீகரம்..

இப்படியும் கூறுகிறார்....." தனிமையை கையாளத் தெரிந்தவன்.. ஞானி, யோகி...." என்று. ஆனால் இங்கு நடப்பது என்னவோ.. தனிமைதான் நம்மை ஆளுகிறது.. அது கடலுக்குள் துளியாவது போல தோன்றும்.. ஆனால் பலியாகிக் கிடக்கும் கடலாய் ஒரு முக்கோண அபாயத்துக்குள் கொண்டு செல்லும்.. என்பது ஒரு நீட்சியின் மறு சுழற்சி...

எங்கெங்கு தேவையோ அங்கு பாரதியை துணைக்கு அழைக்கிறார்... கதை சொல்லும் நேர்த்தியில் முன் பின் இருக்கும் இடைவெளியில் பாரதி

இன்னும் அழகாய் மாறுகிறார்.. கவிதைகளாக... "முள்ளும் ரோஜாவும்.." படித்து திகைக்கையில் அன்றே தொடங்கிய மனதின் விருட்சம் பற்றி வேர் விடத் தொடங்கியது ஓர் ... ஆசை....

பத்து ரூபாய்க்கு மனைவியை ஒருவனிடம் அடகு வைக்கும் "அடகு" கதையை படித்த போது திக் என்று தூக்கி வாரிப் போட்டது.... சிண்ட்ரெல்லா கதை போல கற்பனை அல்ல... இது, இன்னும் எங்கோ ஒரு குக்கிராமத்தில் ஒரு கல்லுடைப்பவளாகவோ, மண் சுமப்பவளாகவோ, மாடு மேய்ப்பவளாகவோ ஒரு "கருப்பி" இருந்து கொண்டுதான் இருக்கிறாள், பன்னிகள் விற்கப் பட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கின்றன... என்று முகத்தில் அறையும் ரத்த சகதியாக நினைவு படுத்துகிறது உண்மை..... இக் கதைக்குள் இருக்கும் உளவியல், வாழ்க்கை முறை, கடன் வாங்கியவனின் இயலாமை..., கடன் கொடுத்தவனின் மனநிலை.. என்று பன்னிக் கூட்டமாக மனதுக்குள் பிறவியின் அர்த்தங்கள் மாறி மாறி மேய்வதை படம் பதிக்கிறார்..... நான் மௌனித்து அடுத்த கதைக்கு சென்றேன்....

படித்துக் கொண்டே யோசிக்கையில் ஒரு பிரம்மாண்டமாய் விரிகிறார் இவர்... இவரைப் படிக்க படிக்க, காணும் இடமெல்லாம் படைப்புகள் சிதறிக் கிடப்பது போன்ற மாயைக்குள் ஒரு துருவ மனம் எனை ஆட்கொள்ளுகிறது...

"பிஷு" என்ற புனைப் பெயரில் கட்டுரைகள் எழுதியவர் ந.பிச்சமூர்த்தி...

மற்றவர்களின் கட்டுரைகளில் இருந்து முற்றிலும் மாறுபட்ட தொனி, போக்கு, நடை யுக்தி இவரிடம் இருந்தது...இலக்கிய தூரத்தில் இவரின் பக்கங்கள் புது புது பாதைகளை அமைத்தது என்றால் மிகை இல்லை. வெளியில் கண்ட காட்சிகள் இவர் மனதுக்குள் சென்று வரிகளாக வெளியேறும் போது ஒரு புதிய பொருள் கொண்ட தேடலை ஆத்மார்த்தமாக, தத்துவார்த்தமாக நாம் கண்டுணர முடியும்...உண்மைகளின் மிக அருகில் சென்று அவைகளை பேண்மையாக மாற்றும் சக்தி கொண்ட பேனாவின் விரல்கள் இவருடையது... ஆயிரமாயிரம் அர்த்தங்களை தாடிக்குள் புதைத்து வைத்திருக்கும் நா. பிச்சமூர்த்தி... ஒரு யோகியின் தனிமையில், படிக்கும் கண்களில் மந்திரம் போல ஊற்றிக் கொண்டே

இருக்கிறார்..... உருக உருக உறைந்து கொண்டே செல்லும் வரித் துகளின் சூட்சுமக் கனவுக்குள் இவர் ஒரு மிகப் பெரிய விடியலை சமைத்துக் கொண்டே இருக்கிறார்...

கட்டுரைகள் "மனநிழல்" என்ற தொகுப்பாக, ஓரங்க நாடகங்கள் பல, மற்றும் சிறுவர்களுக்கான தொகுப்பாக, "காக்கைகளும் கிளிகளும்" என்று ந. பிச்சமூர்த்தியின் ரூபம்.. விஸ்வரூபமாக அப்போதே விரிந்திருக்கிறது.....

"சாரலின் கடுஞ்சினத்தில் பூமோகம் ஆடவில்லை" என்று எழுதுகிறார் கவிதையை....

கவிதை சொல்லுவது எதை என்று உற்று நோக்கும் போது.....

சாரல் என்பது மழையைக் குறிக்கிறது. இந்த இடத்தில் மழையை நாம் மென்மையாக என்று வைத்துக் கொள்ளலாம்..கடுஞ்சினம் என்பது அதீத கோபதைக் குறிக்கிறது. பூமோகம் ஆடவில்லை என்று சொல்லும் போது மழைச் சாரலைப்போல பெண் மென்மையானவள்தான். ஆனால் அவள் பூவைப்போல இல்லை என்கிறது சொல்.... சொல்லுதலின் நிஜம் கவனம் குவிக்கும் இடத்தில், பூமோகம் ஆடவில்லை என்று இளம் விதவையை அது நினைவு படுத்துகிறது. அந்தப் பெண்ணுக்குள் இருக்கும் துக்கம், எதையோ அசையாமல் உற்றுப் பார்ப்பதை உணர முடிகிறது....இப்படி நுட்பங்களின் பக்கம் திறந்து கிடக்கிறது ந. பிச்சமூர்த்தியின் கவிதைப் பக்கங்கள்...

இயற்கையையும் வாழ்க்கை அனுபவங்களையும் இணைத்து அறிவுத்தெளிவுடன் ஒரு தேடலை முன் வைப்பவர் ந. பிச்சமூர்த்தி. தேடுவதைத் தவிர என்ன இருக்கிறது என்றொரு கேள்வியையும் முன் வைக்கிறார்.... கேள்விகளில் இருக்கும் பதில்களை விட பதில்களில் இருக்கும் கேள்விகள் அசாத்தியமானவை.. அது அற்புதங்களின் குவியல்...

குவியல்களின் ஊடாக தியானித்துக் கிடக்கும் இவரின் படைப்புகளை இன்றைய தலைமுறை கட்டாயம் படித்துதான் ஆக வேண்டும்.. படிக்காத போது படைப்பது எப்படி..?..அதுவும், நல்லவைகள், யதார்த்தங்கள், நம் நாட்டின் வாழ்வியல் முறைகள், உளவியல் பார்வைகள், உறவுமுறைகள் , சக மனிதனின் உயிரின் மீதான அக்கறை என்று நீளும் இவரின்

எல்லாவற்றையும் படிக்காமல் எப்படி அடுத்த கட்டம் நகர முடியும்..இது ஒரு தொடர் ஓட்டப் பந்தயம் தான்... முன்னே ஓடியவர் யார் என்று தெரியாமல் நீங்கள் ஓடினால்... புது பாதைகள் கிடைக்கும், ஆனால், வந்த பாதைகள்தான் வரலாறு...

வரலாறு தெரியாமல் நீங்கள் உங்களுக்குள் தான் படித்துக் கொள்ள முடியும்.... உலகம் பெரியது.... இலக்கியம் மிகப் பெரியது.. அது வாழ்வியல் சார்ந்தது... காலங்கள் சுமந்த வரிகளில் ஆன்மாக்கள் உலவுகின்றன....உலறுதல் ஒரு போதும்... தொய்வில்லை மணல்துகள்களுக்கு...

புதைதலில்தான் புதையல்....

ந. பிச்சமூர்த்தி அவர்கள்... இலக்கிய புதையல்....

புதைந்தவன் கிடக்கப் பெறுவான்....

- கவிஜி

ந.பிச்சமூர்த்தியின் படைப்புப் பயணம்

<https://www.jeyamohan.in/23796/>

சிறந்த எழுத்தாளர்கள் இருவகை. மானுடத்தின் அடிப்படை, நன்மையே என்ற நம்பிக்கை உடையவர்கள் முதல் வகையினர். மானுடத்தின் தீமையினால் இவர்கள் சீண்டப்படுகிறார்கள், சமநிலை குலைகிறார்கள். நன்மை மீதான தங்கள் நம்பிக்கையைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளப் போராடுகிறார்கள். அதன் போக்கில் ஒரு விடையை, நிலைப்பாட்டை அடைகிறார்கள். அல்லது நம்பிக்கை இழந்து வெறுமையில் முட்டி நின்றுவிடுகிறார்கள்.

இரண்டாம் வகையினர் மானுடத்தின் அடிப்படை இயல்பு, தீமையே என்ற நம்பிக்கை உடையவர்கள். மானுடத்தின் விரிவில் இருந்து நன்மையைத் தேடித் திரட்டி எடுக்க, நம்பிக்கையை நிறுவிக் கொள்ள தங்கள் முழு படைப்புச் சக்தியாலும் தீவிரமாக இவர்கள் போராடுகிறார்கள். இப்போக்கும் தரிசனங்களையும் தத்துவ நிலைப்பாடுகளையும் உருவாக்குகிறது, சிலசமயம் வெறுமையையும்.

உலகத்துப் படைப்பாளிகள் அனைவரையும் இந்தக் கோணத்தைப் பயன்படுத்தி இரண்டாகப் பிரித்து விடலாம். இது ஒரு பகுப்பாய்வு அல்லது விமரிசனமுறை என்பதைப் பார்க்கிலும் ஒருவகை ரசனை முறை என்று கூறுவதே சரியானது. இதன்மூலம் உருவாகும் ஒரே பயன், நாம் படைப்பாளிகளைக் கூர்ந்து கவனிக்கிறோம் என்பதே. உண்மையில் இச்சட்டகத்தைப் பயன்படுத்திப் படைப்பாளிகளை ஆராயப் புகுந்தோமெனில் முக்கியப் படைப்பாளிகள் எப்படி சட்டகத்திற்கு வெளியே வழிந்து பரவிச் செல்கிறார்கள் என்பதையே காண நேரும். ஏனெனில் அது, படைப்பின் அடிப்படை இயல்பு. படைப்பியக்கத்தைச் சட்டகங்களுள் ஒடுக்கி நிறுத்த முடியாது. அதேசமயம் சட்டகப்படுத்தாமல் சட்டகங்களுக்கு வெளியே பரவும் படைப்பின் உயிரியக்கத்தைக் கண்டறியவும் இயலாது. படைப்பாளியை ஒட்டுமொத்தமாக வகுத்துக் கொள்ள முயல்வது அவனுடைய நுட்பங்களுக்குள் நுழைய மிகச்சிறந்த வழிமுறையாகும் என்பது என் அனுபவம்.

மீண்டும் வருகிறேன். தல்ஸ்தோய் மானுட நன்மையில் ஆழமான நம்பிக்கை உடையவர் என்றால் தஸ்தயேவ்ஸ்கி மானுடத்தின் தீமையை நம்புகிறவர். இருவரும் தேடுவது மனிதனுள் உறையும் 'கிறிஸ்து'வையே. என் இயல்பின்படி எனக்கு முதல்வகைப் படைப்பாளிகள் மீதுதான் எப்போதுமே ஆழமான ஈடுபாடு உள்ளது. ஹெர்மன் ஹெஸி, தாமஸ் மன், நிகாஸ் கசந்த்சாகிஸ், ஐசக் பாஷவிஸ் சிங்கர்.... இரண்டாம் வகைப் படைப்பாளிகளில் இருளின் வழியாக ஒளிநோக்கி முகம் திருப்ப முடிந்த தஸ்தயேவ்ஸ்கி எனக்கு முக்கியமானவர்; இருண்ட கோட்டையில் சுற்றிவரும் காஃப்காவும் காம்யூவும் எனக்கு முக்கியமானவர்கள் அல்ல; ஹெமிங்வேயை ஒரு இலக்கியகர்த்தாவாகவே என் மனம் ஏற்கவில்லை.

தமிழுக்கு வருவோம். 'இருள் என்பது குறைந்த ஒளி' என்று கூறியவன் முதல் இனத்தவன். 'பற்றுக்கோடாக எதுவுமே இல்லையே' என்று பரிதவித்தவன் இரண்டாம் வகை. பாரதியையும் புதுமைப்பித்தனையும் இப்படி இரண்டு வகைமாதிரிகளாகக் கொள்ளும் போக்கு தமிழில் ஏற்கெனவே வேரோடியுள்ளது. குறிப்பாக, சுந்தர ராமசாமி அவருடைய பிச்சமுர்த்தியின் கலை - மரபும் மனித நேயமும் என்ற நூலில் இதை விரிவான ஒரு அட்டவணைக்குப் பயன்படுத்துகிறார். மணிக்கொடியுக் படைப்பாளிகளில் புதுமைப்பித்தனைத் தவிரப் பிற அனைவரையும் பாரதிக்குப் பின்னால் நிற்க வைத்து புதுமைப்பித்தனை நேர் எதிர்வரிசையில் சமமாக அமரச் செய்கிறார்.

ந. பிச்சமுர்த்தியை அனைத்து வகையிலும் பாரதியின் பின்னால், மிக நெருக்கமாக நிறுத்தமுடியும். அவரைப் புரிந்து கொள்ள பாரதியில் இருந்து அவர் வேறுபடும் இடங்களையும், புதுமைப்பித்தனில் இருந்து அவர் முரண்படும் இடங்களையும் அடையாளம் செய்து கொண்டால் போதும். பிச்சமுர்த்தி குறித்த விவாதங்களின் உடன் வினாவாக நம்முள் இலக்கியத்தின் உள்ளே எப்போதும் இருந்தபடி இருக்கும் இந்தப் பிரச்சினையும்-மானுடனின் அடிப்படையான நல்லியல்பு குறித்த நம்பிக்கை குறித்தது-எழுந்தபடியேதான் இருக்கும்.

ந. பிச்சமுர்த்தியின் கவிதைகளில் தெரியும் நம்பிக்கை அம்சம் எத்தகையது? ஒளியின் அழைப்பு என்ற ந. பிச்சமுர்த்தியின் கவிதையை ஒரு முதற்கட்ட உதாரணமாகக் காட்ட விரும்புகிறேன். பொதுவாக எந்த ஒரு படைப்பாளியைப் பற்றிப் பேசும்போதும் அவனுடைய மிகச்சிறந்த படைப்பு ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு அவனுடைய மொத்தப் படைப்பியக்கத்திற்கும் அதைப் படிமமாக ஆக்குவது ஒரு நல்ல உத்தியாகும். ஏனெனில் மிகச்சிறந்த படைப்புகளில் படைப்பாளியின் பலங்களும் பலவீனங்களும் எல்லாமே நுட்பமாகப் பிரதிபலிக்கும். ஒளியின் அழைப்பு அத்தகைய ஒரு கவிதை. 'மணிக்கொடி' இதழில் [1934 அக்டோபர் 28] வெளிவந்தது இக்கவிதை. 'பிட்சு' என்ற பெயரில் இக்கவிதையை அதில் ந. பிச்சமுர்த்தி எழுதியிருக்கிறார். அதே இதழிலேயே 'உதர நிமித்தம்' என்ற கதையையும், ந. பிச்சமுர்த்தி சொந்தப் பேரில் எழுதியுள்ளார்.

இதோ விரிந்து வளரும் மரம்
பட்டப்பகலில் இரவைக் காட்டும் அதன் நிழல்
மரத்தடியில் ஒரு கழுகு...
ரத்தம் செத்த சோனிக் கழுகு...

பெரிய மரத்தின் பசிக்கு ஆளாகி, சுரண்டப்பட்டு, ரத்தம் செத்த
சோனிக்கழுகு. சோனியாகக் காரணம் வாழ்க்கைப் போர்தான். அதற்காக
அது விதியென்று பேசி வீணில் இருக்கவில்லை. தியாகம் என்று நியாயம்
கற்பிக்கவுமில்லை.

பிறவி இருளை துளைத்து
சூழ்வின் நிழலை வெறுத்து முகமுயர்த்தி
எப்படி விண்ணினின்று வழியும் ஒளியமுதைத் தேடிப்போகிறது.
ரவியின் கோடானுகோடி விரல்களின் அழைப்புக்கிணங்கி
எப்படி உடலை நெளித்து நீட்டி வளைந்து வளருகிறது!
என்று சித்திரப்படுத்தும் ந. பி.
முண்டி மோதும் துணிவே இன்பம்
உயிரின் முயற்சியே வாழ்வின் மலர்ச்சி

என்று கண்டடைகிறார்.

ஜீவா விழியை உயர்த்து
சூழ்வின் இருள் என்ன செய்யும்?
அமுதத்தை நம்பு ஒளியை நாடு
கழுகு பெற்ற வெற்றி நமக்குக் கூடும்

எனத் தன்னிடமே கூறிக் கொள்கிறார். இது அவரது ஆரம்பகாலக் கவிதை,
அனேகமாக அவர் எழுதிய மூன்றாவது கவிதை இது.

அந்த மணிக்கொடி இதழின் மற்ற தலைப்புகள் இக்கவிதையுடன் எப்படித்
தொடர்பு கொண்டுள்ளன? `தனுஷுண்டு சத்யாக்ரகம் அதன் பேர்!' என்று
அதைக் கூறுகிறது ஒரு கட்டுரை. `பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்
- இளமையின் எழுச்சியும் கிளர்ச்சியும்' இன்னொரு கட்டுரை.
`ஆசியாவை விழுங்கினதும் ஐரோப்பா மழுங்கினதும்' நேருவின்

கட்டுரை. `காங்கிரஸ் பிறந்த கதையும் வளர்ந்த கதையும். அன்று சிரித்தார்கள் இன்று எதிர்க்கிறார்கள்' என்று இன்னொரு கட்டுரை.

ஒரு பெரிய போராட்ட உற்சாகத்தின் காலகட்டம் என்ற பிரமையைத் தருகிறது மணிக்கொடியின் இவ்விதம். இது ஒரு பக்கம் தான். மறுபக்கம் ஒன்றுண்டு, ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் துவளல் காரணமாகக் காந்தியடிகள் காங்கிரஸ் பேரியக்கத்திலிருந்து விலகி நின்ற காலம். பாபு ராஜேந்திர பிரசாத் காங்கிரஸ் தலைவர். சூழலில் ஒரு சோர்வு படர்ந்திருந்தது என்று பிற சமகாலக் குறிப்புகளிலிருந்து ஊகிக்கலாம். மணிக்கொடியின் இவ்விதத்தில் `எங்கிருந்தாலும் ஓடிவருவேன் — தேசத்துக்குக் காந்தியடிகள் நிபந்தனை' என்ற கட்டுரை ஒன்றும் பிரசுரமாகியுள்ளது. இக்கட்டுரையின் உள்தொனி தெளிவானது, காந்தியடிகள் விலகியிருக்கிறார் என்ற உண்மை. அவர் வருவார் என்ற எதிர்பார்ப்பை விதைக்க முயல்கிறது இக்கட்டுரை. ஆகவே, `சூழ்வின் இருள்' தான் உண்மை. மணிக்கொடியின் பிற கட்டுரைகளில் உள்ள தீவிரமான உற்சாகம் ஒரு சுயபாவனை. அது அப்போது தேவைப்படுகிறது போலும்.

ந. பிச்சமூர்த்தி `ஜீவா விழியை உயர்த்து' என்று மீண்டும் மீண்டும் தன்னை நோக்கி, தன் சூழலை நோக்கிக் கூவியிருக்க வேண்டும். அக்கவிதை ஒளியைக் குறித்ததா இல்லை இருளைக் குறித்ததா என்று சொல்லுவது சிரமம். அமுதம் பொழியும் வானம் ஒவ்வொருவரின் தலைக்கு மேலேயும் எழுந்து பரந்துள்ளது குறித்து அவருக்கு ஐயமில்லை. அதை நோக்கி எழுவதே உயிரின் தர்மம் என்ற நம்பிக்கையே அவரது சாரம். ஒரு உயிரின் இயல்பான வேட்கை வானமுதம் மட்டுமே என்ற தரிசனம்தான் அவரை எழுதச் செய்கிறது. ஆயினும் சூழலின் இருள், சுரண்டும் வாழ்க்கைப் போட்டி, இருத்தலின் கசப்பான விதிமுறைகள் அவருக்குச் சவாலாக அமைகின்றன.

அவரது கதை `உதர நிமித்தம்' இதற்கு எடுத்துக்காட்டு `வயிற்றுக்காக' என்று பொருள்படும் அத்தலைப்பே கூறிவிடுகிறது. மனித நிலைமை குறித்த ஒரு தரிசனம், கூடவே மனித வாழ்வின் தவிர்க்க முடியாத போலி வேடங்கள் ஆகியவை குறித்த பிரக்ஞை இரண்டுக்கும் இடையேயான

கூர்மையான முரண்பாட்டைச் சொல்லும் இக்கதை, அவர் இருந்த 'சூழலின் இருள் மங்கலை' சுட்டிக் காட்டுவது (இலக்கிய படைப்பு என்ற முறையில் மிக சாதாரணமானது இது என்பதையும் கூறிவிடுகிறேன்). பாரதியில் இருந்து பற்ற வைத்துக் கொண்ட 'ஒளிப்பிரக்ஞை' ஒரு பக்கம், உதர நிமித்தம் அல்லாடும் அன்றாட வாழ்க்கை மறுபக்கம். இலட்சியவாதியின் தத்தளிப்பு இங்கு தொடங்குகிறது. பிச்சமூர்த்தியின் படைப்பிலுக்கு இங்குதான் தொடங்குகிறது. இப்பாதையினூடாகவே நகர்கிறது.

இதே இதழ் மணிக்கொடியில் புதுமைப்பித்தன் சொ. விருத்தாசலம் என்ற பெயரில் 'கவிஞனின் மோகனக் கனவு' என்று கவிதை குறித்து ஒரு கட்டுரை எழுதியிருக்கிறார். இவ்விஷயத்துடன் தொடர்புபடுத்தி யோசிக்க வேண்டிய விஷயம் இது. கவிதை யதார்த்தத்தின் குரலாகவும், யதார்த்தங்களை உண்டு பண்ணுவதாகவும் புரிந்து கொள்ளப்பட்டுள்ள இன்று இது மிகப் பழைய ஒரு வாதம் ஆயினும் அன்று ஏறத்தாழ அத்தனை கவிஞர்களையும் ஆண்ட பிரக்ஞை இது. ந. பிச்சமூர்த்தி கூறும் அமுதத்தை உதிர்க்கும் அந்த வானம் கவிஞனின் மோகனக் கனவு மட்டும் தானா?

ந. பிச்சமூர்த்தியின் இன்னொரு முக்கிய கவிதையான 'கிளிக்குஞ்சு' அவரது போராட்டத்தை மேலும் தெளிவாகச் சுட்டுவது.

கூட்டிலிருக்கும் கிளிக்குஞ்சே
கண்மூடி ஏங்காதே
உன் பஞ்சரம் சிறையல்ல

என்ற முதல் வரியே கூண்டுக்கும் வானுக்குமான போராட்டத்தை, தீராத ஏக்கமாகத் தொடரும் ஒளிவேட்கையை சுட்டிவிடுகிறது.

மனமே காய்கனிகளின் ரசமே தெவிட்டா அமுதம்
மலர்களின் மணமே தெய்வ வாசனை
ஸ்பரிசமே தெய்வத் தீண்டல்
பார்வையே ஒளியின் அலை

என்று புலன்களையே விடுதலையின் கால்வாயாக, பிரபஞ்சத்தையே ஈசனாகக் கண்டு அக்கவிதை முடிவடைகிறது.

ந. பிச்சமூர்த்தி கலையின் எதிர்மறை அம்சம் என்ன? அவரை ஓர் இலக்கியப் படைப்பாளியாக எப்படி மதிப்பிடலாம்?

நான், ஒரு வாசகனாகவும் விமரிசகனாகவும், எழுத்தாளனாகவும் ந. பிச்சமூர்த்தி குறித்து மிதமான மரியாதையையே கொண்டிருக்கிறேன். ஒரு வாசகனாக அவரது பல படைப்புகள் என்னைக் கவரவில்லை. ஒளியின் அழைப்பு, கிளிக்குஞ்சு, சாக்குருவி, ஆத்தூரான் மூட்டை போன்ற சில கவிதைகள் ஞானப்பால், மாங்காய்த்தலை முதலிய சில கதைகள் எனக்குப் பிடித்தவை. ஒரு பெரும் இலக்கியப் படைப்பாளியாக என் மனதில் அவரை நிறுவ இவை போதுமானவை அல்ல என்றுதான் படுகிறது. ஒரு விமரிசகனாக நான் ந. பிச்சமூர்த்தியைத் தமிழ் இலக்கிய மரபின் முக்கியமான முன்னோடியாகக் கருதுகிறேன்.

நவீனத் தமிழ்ச்சிறுகதை, புதுக்கவிதை ஆகியவற்றுக்கான அழகியல் அடிப்படைகளை உருவாக்கியதில் அவரது பங்கு முக்கியமானது. ஒரு இலக்கியவாதியாகத் தன்னை அவர் முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொள்ளவில்லை என்று எதிர்மறையாகவும் மதிப்பிடுவேன். அதாவது இலக்கியவாதி தன் தேடலை முழுக்கவும் இலக்கியத்தினூடாகவே நிகழ்த்த வேண்டும். அவனது பாதை, அவனது ஊடகம், அவனது ஆயுதம் அதுவேயாகும். அவனது ஆன்மிகமும், அரசியலும் கூட அதனூடாக அவன் கண்டடைய வேண்டியவை மட்டுமே. பிரம்மம் அவன்முன் இலக்கிய வடிவமாகவே எழுந்தருளல் வேண்டும். ந. பிச்சமூர்த்தியின் தேடல்கள் (ஆன்மிகத்திலும், தத்துவத்திலும்) இலக்கியத்தினூடாக நிகழவில்லை என்பதை அவர் படைப்புகள் காட்டுகின்றன என்று எனக்குப் படுகிறது.

அவரது ஆளுமையில் பலபகுதிகள் கவிதைகளினூடாக அவ்வப்போது தெரிகின்றன. அவருக்கு அத்வைத ஈடுபாடு இருந்திருக்கிறது. பக்தி இலக்கியத்தின் மீது பிடிப்பு இருந்திருக்கிறது. நாமறியாது, ஒளிவிழாத பகுதியில் அவரது தேடல் நடந்து கொண்டிருந்திருக்கிறது. அங்கு கண்டதை இங்கு கூறவே அவர் முயல்கிறார். ஆகவே, அவரது தேடல்

வடிவம் சார்ந்ததே. பாரதியின் வசன கவிதையில் தொடங்கி நவீனத்துவக் கவிதையின் விளிம்பு வரை அவரது பயணம் நகர்ந்து வந்தது இந்த வடிவத் தேடலின் விளைவாகவேயாகும்.

மணிக்கொடியில் 1934இல் வெளியான `பிரிவில் தோன்றும் பேரீன்பம் என்ற முதல் கவிதையை `பாரதியின் வசன கவிதையின் பலவீனமான பிரதி' என்று கூறிவிடலாம். சாக்குருவி ஒரு நவீனயுகக் கவிதை. தமிழ்க் கவிதையில் உருவான முதல் நவீனத்துவப் பிரதியும்கூட. இப்பயணமே ந. பிச்சமூர்த்தியைத் தமிழுக்கு முக்கியமானவராக ஆக்குகிறது. மூன்றாம் தலைமுறையின் ஒரு எழுத்தாளனாக என்னை ந. பிச்சமூர்த்தி பாதிக்கவே இல்லை. கண்டடைந்தபின் கூறுவதற்காக மேடையமர்ந்தவர் அவர். எனக்கு அமர்தலில் நம்பிக்கை இல்லை. ஓயாத தத்தளிப்புடன் முட்டிமோதி அலைந்து ரயில்நிலையத்தில் செத்தவன்தான் எனக்கு முன்னோடி.

ஒரு படைப்பிலக்கியவாதியாக ந. பிச்சமூர்த்தியை பலவீனப்படுத்திய அம்சம் என்ன?

இது ஒரு விரிவான நூலுக்கான தலைப்பு. இவ்வாறு கூறுகிறேன். இலட்சியவாதக் கனவை முன்வைத்த ந. பிச்சமூர்த்தி அதற்கு எதிரான `சூழலின் இருளை' மிக எளிமையாக உருவகப்படுத்திக் கொண்டார். அவரது படைப்புகளில் உள்ள மானுடத் தீமை மிகமிகப் பலவீனமானது. அதை வென்று `வானின் ஒளியமுதுக்கு' சிரம் நீட்ட ஓரிருமுறை உடல் நெளிந்தாலே போதுமானது.

ந. பிச்சமூர்த்தி தன் காலகட்டத்து இருளை நோக்கி அரைக்கண் பார்வையையே திருப்பினார். அவர் கதைகளில் தீவிரமான, அத்தனை சுலபமாக இலட்சியவாதத்தால் பதில் கூறிவிட முடியாத பிரச்சினைகள் இல்லை. எம். வேதசகாய குமாரை இங்கு மேற்கோள் காட்ட விரும்புகிறேன். `கோபாலய்யங்காரின் மனைவி' என்ற புதுமைப்பித்தனின் கதையே உண்மையில் தமிழ்ச்சூழலால் பாரதியின் இலட்சியவாத `ஒளி வேட்கை'க்கு எதிராக விடப்பட்ட முதல் அறைகூவல். அது உருவாக்கும் `அப்பட்டமான' யதார்த்தப் பிரக்ஞையை பாரதி வாரிசுகளின் இலட்சியவாதம் எதிர் கொண்டிருக்குமானால்

அவர்கள் பெரும்படைப்புகளை உருவாக்கும் பெரும் நெருக்கடிக்குள் சென்று விழுந்திருப்பார்கள். அப்படி நிகழவில்லை. ந. பிச்சமூர்த்தி எழுதிய அதே மணிக்கொடி இதழில்தான் 'கோபாலய்யங்காரின் மனைவி'யும் வெளிவந்தது என்பது ஒரு முக்கியமான விஷயம். ஆனால், அதை ந. பிச்சமூர்த்தி எதிர்கொள்ளவில்லை.

சாதியால் பிளவுண்டு, மானுடச் சிறுமைகளால் சிதைந்து, கோழைத்தனத்துள் ஊறிக் கிடந்த ஒரு சூழலில் நின்று கொண்டு ஒரு கவிஞன் 'ஜீவா விழியை உயர்த்து' என்று சொல்லலாமா என்ன?

தஸ்தயேவ்ஸ்கி விழியை உயர்த்துமிடம், 'போரும் அமைதியும்' என்ற மாபெரும் நாவலிலேயே ஒரே ஒரு இடம்தான். ஆன்ட்ரூ இளவரசன் நெப்போலியனுடனான போரில் புண்பட்டு விழுந்து கிடக்கும் மரணத்தின் விளிம்புத் தருணம். மற்ற தருணங்களில் எல்லாம் மானுடத்தின் மகத்தான நாவலாசிரியனின் பார்வை மண்மீதுதான். மனிதர்கள் மீதும் இயற்கை மீதும் தான். அதுவே மகத்தான கலையை உருவாக்கியது. ந. பிச்சமூர்த்தி மூன்றாவது கவிதையிலேயே விழிகளை உயரத் தூக்கிவிட்டார்.

ஆகவே, ந. பிச்சமூர்த்தியின் படைப்புகளில் இலக்கியத்தின் ஆதாரமான போராட்டம், முரண்பாடுகளில் மோதிச் சிதறி முன்னகரும் கலைப்பயணம் நிகழவில்லை. பிட்சு முதலிலேயே சின் முத்திரையுடன் அமர்ந்து விட்டார். அமர்ந்தபின் அவர் கூறியவை முக்கியமான உண்மைகள் அல்லவா என்று கேட்கலாம். இலக்கியம் கூறுவதற்காக உள்ள ஊடகமல்ல. தேடலுக்கான ஊடகம் அது. இலக்கியம் காட்டும் உண்மை அதன் புனைவின் ஒரு பகுதி மட்டுமே. இலக்கியத்திற்கு வெளியே அதற்கு மதிப்பில்லை. அப்படைப்பை படிக்கும் வாசகன் தன் தேடலினூடாகத் தன் உண்மையைக் கண்டடைய அது வழிவகுக்கிறது. அவ்வுண்மையே அதற்கு அப்படைப்புடன் எவ்விதமான நேரடித் தொடர்பும் இல்லாவிட்டாலும் கூட, அந்த படைப்பு உருவாக்கும் உண்மை ஆகும். எனக்கு தஸ்தயேவ்ஸ்கி மிக முக்கியமானவர். ஆனால், அவர் 'கூறும்' உண்மைகள் ஏதும் எனக்கு ஒரு பொருட்டே அல்ல. அவர் நூல்களினூடாக நான் அடைந்தவையே எனக்கு முக்கியம். அவர் தன் நூல்களின் பரப்பில் உணர்ச்சிகளையும் யதார்த்தங்களையும் மோதவிட்டு உருவாக்கும் மாபெரும் மானுட நாடகம்தான் எனக்கு முக்கியம்.

அங்குதான் அவர் தன் தேடலையும் நிகழ்த்துகிறார். அதை எழுதாது முடிவுகளை மட்டுமே அவர் எழுதியிருப்பாரெனில் அவர் எனக்கு ஒரு படைப்பாளியே அல்ல. ந. பிச்சமூர்த்தி பெரும்பாலும் முடிவுகளையே எழுதினார். மோதலும் பயணமும் அவரது கவிதைகளில், அதிகமும் வடிவரீதியான தேடலில், மட்டுமே நிகழ்ந்தன.

கவிதையின் [கலைகளின்] சித்தாந்தம் குறித்து எழுதுகையில் ந. பிச்சமூர்த்தி எழுதுகிறார். "அழகுத் தெய்வமும் அன்புத் தெய்வமும் அகத்துள் அடிவைத்துச் செல்லும் கால் கலையுணர்ச்சி பொங்குகிறது". [காவியத்தின் மூன்று கிளைகள். கலை விளக்கம் மணிக்கொடி 1935 ஜனவரி] கலைகளை வாழ்க்கைக்கு மறுமொழியாகவோ, வாழ்வின் விடுதலையாகவோ, வாழ்வு மீதான நேசமாகவோ காணலாம் என்கிறார் ந. பிச்சமூர்த்தி. இக்கட்டுரையில் ருஷ்ய தேச இலக்கியம் குறித்து அவர் அறிந்திருப்பதற்கான தடயங்கள் உள்ளன. இரண்டாம் வகை எழுத்துக்கான உதாரணமாக அவற்றை அவர் சுட்டவும் செய்கிறார்.

ஆனால், இந்த அழகுதெய்வமும் அன்புத் தெய்வமும் தங்கள் நிழலுடன் மட்டுமே அகத்துள் அடியெடுத்து வைக்க முடியும் என்கிறது இந்திய செவ்வியல் மரபு, சீதேவியின் நிழல் மூதேவியேதான். அவளது பின்பக்கமே மூதேவி என்று இன்னொரு ஐதீகம். இன்னொரு ஐதீகப்படி அவள் சீதேவியின் அக்கா. அவர்கள் பிரிக்க முடியாதவர்கள். அவர்களின் தீராத மோதலில் கலையைக் கண்டது செவ்வியல். நமது சிற்ப மரபில் இதற்கு எண்ணற்ற உதாரணங்களைக் காணலாம்.

அப்படியானால் ந. பிச்சமூர்த்தியை நமது மரபின் செவ்வியல் பண்புகளின் வழிவந்தவர் என்று கூறிவிட முடியாது என்பது தெளிவாகிறது. அது உருவகிக்கும் முழுமையும் சமநிலையும் அவரது கலைப்பிரக்ஞைக்குள் இல்லை. அவர் கற்பனாவாதிதான் (ரொமான்டிக்). அவரது கற்பனாவாதமே மரபில் இருந்து 'உகந்த' 'இனிய' விஷயங்களைப் பொறுக்கச் செய்தது. சூழலில் இருந்து 'எளிய' விஷயங்களை மட்டும் எடுத்துக் கொள்ளச் செய்தது.

பாரதியும் கற்பனாவாதியே. அவரது கற்பனாவாதம் புதிய யுகம் சார்ந்தது. புதுமைக்கான கொப்பளிப்பு. பிச்சமூர்த்தியின் கற்பனாவாதம், பின்னோக்கி நிற்பது, இறந்தகாலம் நோக்கி எங்குவது இதுவே இவர்கள் இருவரிடையே உள்ள வித்தியாசம் என்று கூறலாம். ந. பிச்சமூர்த்தியை பாரதியுடன் ஒப்பிட்டு அவரது 'பழைமையை' உணர்வது மிக எளிய ஒரு விஷயம். அவரைப் புதுமைப்பித்தனுடன் ஒப்பிட்டு அவரது 'பழைமையை' வேறு விதமாக உணர்வது சற்று சிரமம். காரணம் ந. பிச்சமூர்த்தியின் மனிதாபிமானம் பாவனையற்ற இயல்பான சகஜமான மானுட நேயம். இருபதாம் நூற்றாண்டுப் பிரக்ஞையில் வேருன்றியது. அது அவரைக் காத்துநிற்கும். ஆனால், ந. பிச்சமூர்த்தியின் படைப்புகளில் 'நாசகார கும்பல்' 'துன்பக்கேணி' 'கோபாலய்யங்காரின் மனைவி' போன்ற அழுத்தமான சமூக யதார்த்த சித்திரிப்புகள் இல்லை என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். அதே போல 'சிற்பியின் நரகம்' 'கபாடபுரம்' போன்ற தத்துவார்த்த யதார்த்தம் உடைய கதைகளையும் அவர் எழுதவில்லை. யதார்த்தம் என்ற அம்சமே அவர் உலகில் பெரிதும் மௌனமாக்கப்பட்டுள்ளது. அங்கு இலக்கியவாதத்தின் கொடி பறக்கிறது. அதன் பொருட்டு அவர் தன் ஒரு விழியை மூடிக் கொள்கிறார் எனலாம். ந. பிச்சமூர்த்தியை ஆன்மிக கற்பனைவாதி (spiritual romanticist) எனலாம் என்று நான் எண்ணிக் கொள்கிறேன்.

மணிக்கொடி 1935 ஜனவரி 20 இதழில் பிச்சமூர்த்தி எழுதினார் (பிரார்த்தனை என்ற கவிதை)

வானகம் செல்லும் வண்ணம்
கூரையில் புறாவைப்போல்
கானக மன நெருக்கில்
உழலாமல் விண் எய்ததாலே...
பித்தனெனப் பேரைப் பெற்றேன்
பித்தனாயிருக்க அருள்வாய்
பித்தரே பித்தர் குருவே.

மிக ஆரம்பகாலக் கவிதையிலேயே இவ்வாறு கானக மனநெருக்கை விட்டு விலகி, விண் எய்த முயலும் பாவனை அவரிடம் கூடிவிட்டிருந்தது

துரதிர்ஷ்டவசமாகக் கலைகளும் இலக்கியம் கானக மனநெருக்கில் மட்டுமே விளைபவை. விண்ணில் அவை மலர்வதில்லை. மண்ணில் தெரியும் வானமே கலை. ஆம், வானமானாலும் அது மண்ணில் தெரிந்தாக வேண்டும்.

[22_08_2001 மாலை சென்னை பாரதியார் நினைவு இல்லத்தில் நடந்த ந. பிச்சமூர்த்தி நினைவுக் கூட்டத்தில் ஆற்றிய உரை]

அழியாச் சுடர்கள்

நவீன இலக்கிய கர்த்தாக்களின் படைப்புப் பெட்டகம்

https://azhiyasudargal.blogspot.com/2008/09/blog-post_4235.html

காவல்-ந. பிச்சமூர்த்தி

ந.பிச்சமூர்த்தி

சேவு செட்டியார் திடீரென்று இறந்துபோயிருக்கக் கூடாது. ஆனால், ஓரணாகாச கொடுத்து வாங்குகிற பலூனே பட்டென்று உடையும்பொழுது, காச கொடுத்து வாங்காத பலூன் உடையக்கூடாதென்று யாரால் கட்டளையிட முடியும்? சேவு செட்டி இருந்தபொழுது செங்கமலத்தின் மகிழ்ச்சி ஒன்றும் பொங்கி வழிந்துகொண்டு இருக்கவில்லை. கண்ணில் விழுந்த தூசியைப்போல் சதா வாழ்வு உறுத்திக்-கொண்டே இருந்தது. செங்கமலம் கொஞ்சம் அசடு. அவன் லேசான போக்கிரி. ஊர் வம்பை .ஏதாவது கிளறிவிடாமல் நாளை விடமாட்டான். அவனைக் கண்டால், ஊரில் பயம் தான். அவன் போனதிலே செங்கமலத்திற்கு வேதனை குறைந்ததென்றாலும், வாழ்வு பெரிய மலைபோல் எழுந்தது. கண்ணில் விழுந்த மணலை எடுத்துவிடலாம். மலையை எப்படித் தாண்டுவது? புருஷன் கடன் வைத்துவிட்டுப் போகவில்லை. ஆனால், ஒன்பது வயதுள்ள நரியனை வைத்துவிட்டுப் போய்விட்டான். பிழைப்புக்கு ஒன்றும் வைக்கவில்லை. ஒரு ஓடு போட்ட சின்ன வீட்டை வைத்திருந்தான். பெரிய வீடாக இருந்தாலாவது சோறு போடும். அதுவுமில்லை பின்-? அதனால்

தான் மலையை எப்படித் தாண்டுவதன்று செங்கமலம் புரண்டு புரண்டு அழுதுகொண்டிருந்தான்.

செத்த பதினேழாவது நாள் நரியன் அழகையை வலுக்கட்டாயமாக ஓய வைத்துவிட்டான். திடுதிப்பென்று மற்றொரு செக்கானை வீட்டுக்-கழைத்துக் கொண்டு வந்து, செக்கை விற்று விடலாமா என்று தாயாரை நரியன் கேட்டான். தகப்பனைப்போல் வெகு தீர்மானமாகக் காரியம் செய்திருந்ததைப் பார்க்கச் செங்கமலத்திற்கு வியப்பாக இருந்தது. அதோடு ஒரு ஆறுதல்! எந்த யோசனையும் தெரியாமல் தடுமாறிக் கொண்டிருந்த செங்கமலத்திற்கு நாலு பணம் கிடைக்கச் சிறு பையன் தெளிவுடன் வழி செய்துவிட்டானே என்ற மகிழ்ச்சி! சிறு பையனும் பெண்பிள்ளையும் செக்கு வைத்துக்கொண்டு தொழில் நடத்தி வெற்றி கண்டுவிட முடியுமா? மூன்று நாளைக்குள் செக்கையும் மாட்டையும் செங்கமலம் விற்றுவிட்டான்.

கைக்குப் பணம் வந்த பிறகு, அவளுக்கு ஒரு புதுக் குழப்பம் வந்துவிட்டது. இந்தப் பணத்தை வைத்துக்கொண்டு வாழ்நாளை முழுதும் ஓட்டிவிட முடியுமா? பணம் தீர்ந்துபோய்விட்டால்? அரளி வேரும் நல்லெண்ணெயுமா? இல்லை என்றால், நரியனையா யோசனை கேட்பது? இருப்பதை இல்லாமல் செய்வதற்கு வழி சொல்லிவிட்டான், அவளும் ஏமாந்துவிட்டான்! இல்லாமல் இருப்பதைக் கொண்டு வருவதற்கு வழி சொல்ல அவனுக்கு என்னத் தெரியும்? கையில் பணம் இருந்தவரையில் யோசித்துக்கொண்டே இருந்தான்.

சேவு செட்டி செத்த ஏழாவது மாதம் நரியன் ஒரு வேலையைத் தேடிக்கொண்டு வந்தான். தனக்கல்ல, தன் தாயாருக்கு. உணவும் கொடுத்து ஒன்பது ரூபாய் பணமும் கொடுப்பதாக ஒரு கிளப்புக்காரர் சொல்லுகிறார் என்று தாயாரிடம் சொன்னான். வேண்டும் வேண்டாம் என்று சொல்லக்கூடிய நிலையில் செங்கமலம் இல்லாததால் சரி என்று சொல்லிவிட்டான். அப்பனைப்போல் மகனும் இருப்பான் போலிருக்கிறதே என்று நினைத்துக்-கொண்டான்.

மறுநாள் முதல் கிளப்பு வேலைக்குப் போகத் தலைப்பட்டான். காலையில் ஐந்தரை மணிக்கு எழுந்திருந்தான். நரியன் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறானே, எப்படி எழுப்புவது என்று மயங்கிக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே, அவனும் எழுந்து உட்கார்ந்தான். 'போகலாமா வேலைக்கு?' என்று நரியன்

கேட்டதும், அவளுக்கே வியப்புத் தாங்கவில்லை. நரியன் பிழைத்து விடுவான் என்ற எண்ணம் அவளுக்கு எழுந்தது.

இருவருமாகக் கிளப்புக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். தண்ணீர் கட்டுவது, பாத்திரங்களைத் தேய்த்துக் கழுவுவது, எச்சில் இலைகளைத் தொட்டியில் போடுவது, கூட்டுவது _ இவைதான் அவளுடைய முக்கிய வேலை. ரொம்பப் பழக்கப்பட்டவள்போலச் செங்கமலம் வேலைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தாள்.

காலை எட்டு மணி இருக்கும். கொல்லைக் கிணற்றண்டை அவள் ஏதோ வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தாள். கிளப்புப் பையன் ஒருவன் அவளுக்கு நாலு இட்லியும் காப்பியும் கொண்டுவந்து கொடுத்தான்.

“இது எனக்கும் அவனுக்குமா?” என்றாள் செங்கமலம்.

“தெரியாது” என்று சொல்லிவிட்டுப் பையன் உள்ளே போய் விட்டான்.

“இது உனக்குத்தான். உன்னைத்தானே வேலைக்கு வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்? எனக்கெப்படிக் கொடுப்பார்கள்?” என்றான் நரியன். அவன் செய்கையிலும் பேச்சிலும் ஒரு உறுதி இருந்தது. அவள் மனத்தில் தைத்துக்கொண்டே இருந்தது.

பதினொரு மணிக்குமேல் பெரிய பாத்திரங்களைத் தேய்க்கும் வேலை, மளிகை சாமான்களைப் புடைக்கும் வேலை, கொழிக்கும் வேலை, பொறுக்கும் வேலை, அரைக்கும் வேலை _ இப்படி ஏதேதோ வேலை செய்து, ஓய்ந்தபொழுது ஒரு மணி ஆகிவிட்டது. ஒன்றரை மணிக்குப் பழைய பையன் சாப்பாடு போட வந்தான். செங்கமலம் இரண்டு இலையை எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டாள். பையன் செங்கமலத்தை விறைக்குப் பார்த்தான். “போடுவதை இரண்டு இலையிலும் நிரவிப் போட்டுவிட்டுப் போய்யா” என்று சொன்னதும், அவன் ஊமைக் கோட்டனைப்போல விழித்தபடியே காரியத்தை நிறைவேற்றிவிட்டான்.

சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு கொஞ்ச நேரம் ஓய்வு. வீட்டுக்கப் போய்விட்டுத் திரும்புவோம் என்று அவளுக்குத் தோன்றவில்லை. கவனிக்கவேண்டிய காரியம் எதுவாவது இருந்தால்தானே வீட்டுக்குப் போகக் கால் இழுக்கும்?

இலைக்கட்டு, கறிகாய் அறையில் உடம்பை நீட்டிக் கொண்டு படுத்தாள். நரியன் பக்கத்தில் படுத்துப் பார்த்தான். தூக்கம் வரவில்லை. எழுந்து காவல் நாயைப்போல் பக்கத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு சின்ன உருளைக்கிழங்கைக் கோலியாக்கி, விளையாடிக்கொண்டிருந்தான்.

பிறகு மூணு மணியிலிருந்து எட்டு மணி வரையில் வேலை. அதற்குமேல் மத்தியானத்தைப்போல் சாப்பிட்டு விட்டு ஒன்பது மணிக்கு வீடு திரும்பினார்கள்.

அன்று முதல் இதுவேதான் மாமூலாக இருந்தது. வேலை முறையிலே முக்கிய மாற்றம் எதுவும் இல்லை.

ஒன்பதாவது நாள் காலையில் கிணற்றங்கரையில் செங்கமலம் பாத்திரம் தேய்த்துக்கொண்டிருந்தாள். நரியன் நாரத்தை மரத்திலிருந்து தொங்கிய மஞ்சள் சிட்டுக் கூட்டண்டை ஏதோ நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

குனிந்த தலை நிமிராமல் அவன் தாயார் பாத்திரம் தேய்த்துக் கொண்டிருந்ததால், முதலாளி கொல்லைப் பக்கம் வந்து வெந்நீர் அறை ஓரமாக நின்றதைக் கவனிக்கவில்லை. பாம்பு இருந்தால் மாட்டுக்கு வாசனை தெரியும் என்பார்களே, அதைப்போல நரியன்மட்டும் இதைக் கவனித்துவிட்டான். அதற்குப் பிறகு மஞ்சள் சிட்டுக் கூட்டண்டை இருந்தபடியே கவனத்தை எல்லாம் முதலாளியின்மேல் திருப்பினான். முதலாளி அந்த இடத்தில் நிற்குகொண்டிருந்தாரே ஒழிய வேறு எதுவும் செய்யவில்லை. சிறிது நேரம் கழித்து அவர் உள்ளே போய்விட்டார். தன்னையும் அறியாமல் நரியன் மனது உஷாரடைந்துவிட்டது. ஆனாலும், தன் தாயாரிடம் இதைப்பற்றி ஒரு வார்த்தைகூடச் சொல்லவில்லை.

மறுநாளும் தாயார் வழக்கம்போலப் பாத்திரம் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அதே மஞ்சள் சிட்டுக் குருவி கூட்டண்டை நரியன் நிற்குகொண்டிருந்தபோதிலும் அவன் பார்வை எல்லாம் கொல்லைப் புறத்து வாசலிலேயே இருந்தது. எதையோ தேடுபவர்போல முதலாளி கொல்லைப்புறம் வந்தார். முதலாளி வந்ததைச் செங்கமலம் இன்று பார்த்துவிட்டாள். விருட்டென்று ஆடை கலைய எழுந்திருந்தாள். முதலாளி ஒன்றையும் கவனிக்காதவர்போல் ஏதோ பேசத் தொடங்கினார். நரியன் இருந்த இடத்தைவிட்டுத் தாயாருக்கருகில் வந்து நின்று கொண்டான். “சாப்பாடு எல்லாம் வேளைக்கு வருதா?” என்றார்.

செங்கமலம் வாய் திறந்து பேசாமல் கிடைத்தது என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை ஆட்டினாள். ``வேலை எப்படி இருக்கிறது? செக்காத்திக்கு இந்தமாதிரி வேலை பழக்க மிருக்காதே?"

``வயிறு இருக்கல்ல. எதுவும் பழகிப்போகும்" என்றாள். மெதுவாக.

``வாஸ்தவம்தான். வேறென்ன _இந்த வேலை செய்கிற பயல்கள்_ " என்று என்னவோ சொல்ல வந்தார் முதலாளி.

அதற்குள் செங்கமலம் குறுக்கிட்டுவிட்டாள்.

``கவுடு சூதில்லாமெ, திருட்டு புரட்டில்லாமே வேலை செய்யுறாங்க. சும்மா சொல்லலாமா?" என்றாள்.

``மறந்து போய்விட்டேன். இந்த நரியனுக்கு ஏதாவது கொடுக்கிறாங்களா?"

``எங்க ஆயாவுக்குக் கொடுக்கிறதே எனக்கும் கண்டு போகுதுங்க" என்றான் நரியன்.

முதலாளி நரியன் பக்கம் திரும்பவில்லை. செங்கமலத்தை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு, வேறு ஒன்றும் பேசாமல் உள்ளே போய்விட்டார்.

``ஏண்டா! ஐயா என்னைக் கேட்டால் நீ குறுக்கே மாட்டை விட்டு ஓட்டாப்போலப் பேசறே? அவரு என்னா நெனைச்சுக்குவாரு?" என்றாள் செங்கமலம் நரியனைப் பார்த்து.

``நடக்கறதை யார் சொன்னா என்ன?"

``ஒங்கப்பாரு மாதிரி ஏதாவது வம்புலே இழுத்து வச்சுடப் போறே?"

``பயப்படாதே ஆயா" என்று தைரியம் சொன்னான் நரியன்.

செங்கமலத்துக்கு அப்பொழுதுதான் ஒரு விஷயம் தோன்றிற்று. நரியன் எப்பொழுதும் தன் கூடவே இருக்கிறானே அன்றி, வேறெங்கும் செல்வதில்லையே! வாயோ துடியாக இருக்கிறது! முதலாளியை மற்றொரு சமயத்தில் ஏதாவது சொல்லிவிட்டால், பிழைப்புக்குத் தீம்பு ஏற்பட்டு விடுமே!

“ஏண்டா நரியா! நீ என்ன எனக்கு இடுப்புப் பிடிக்கிறாயா, இங்கியே சுத்திகிட்டுக் கிடக்கிறே? சின்னப் புள்ளையா அங்கே இங்கே விளையாடறதில்லை” என்றாள்.

“இனிமேத்தான் போவணும். எல்லாமே புதுசல்ல” என்று பெரிய அறிவாளிபோல பதிலளித்தான்.

மறுநாள் வழக்கம்போல் நரியன் தாயாருடன் சென்றான். நாரத்தை மரத்தின்கீழே ஒரு சிறிய பள்ளத்தைத் தோண்டி முந்திரிக்கொட்டைகளை வைத்துக்கொண்டு, வல்லா விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். செங்கமலம் தன் பொறியைத் தொலைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வழக்கம்போல, எட்டு மணிக்கு செங்கமலத்துக்கு ஹோட்டல் பையன் காலை உணவு கொண்டு வந்தான். ஆனால், வழக்கத்துக்கு விரோதமாக, நரியனுக்கு வேறு தனியாக உணவு கொண்டு வந்திருந்தான்.

“இவனுக்கா?” என்று வியப்புடன் கேட்டாள் செங்கமலம்.

“ஆமாம்” என்றான் ஹோட்டல் பையன்.

“யாரு குடுக்கச் சொன்னாங்க?”

“முதலாளி” என்று கூறிவிட்டு, அவன் உள்ளே போய் விட்டான்.

முதலாளியின் கருணையைச் செங்கமலத்தால் மனத்தில் பாராட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை. ஆனால், நரியன் மட்டும், முதலாளி இந்தக் காரியத்தை எதற்காகச் செய்தார் என்று யோசித்துக்கொண்டே, இட்லியைத் தின்றുകொண்டிருந்தான். செங்கமலம் வாழ்த்திக்கொண்டே தின்றുകொண்டிருந்தாள்.

அப்பொழுது ஓட்டலில் இலை நறுக்கும் மலையாளி அங்கு வந்து சேர்ந்தான். கிளப்புக்கு வேலை செய்ய வந்த இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குள்ளேயே யார் யார் அங்கு வேலை செய்கிறார்கள் என்பது இவர்களுக்கு அத்துப்படியாகிவிட்டது. சிலருடன் பேசிக்கூடப் பழக்கமுண்டாய்விட்டது. இலை நறுக்குகிற மலையாளி, பிந்திய வகுப்பைச் சேர்ந்தவன்.

வந்தவன் கையிலிருந்த பேனாக் கத்தியைக் குழாய் அடியில் தேய்த்து அலம்பிவிட்டுத் திரும்பினான். இவர்கள் உட்கார்ந்து சிற்றுண்டி அருந்திக்கொண்டிருந்த இடத்தைத் தாண்டிக் கத்தியில் இருந்த தண்ணீரைப் போக்குவதற்காகக் கையை ஆட்டி, மலையாளி ஒருதரம் உதறினான். தாயார்மேல் நான்கைந்து தண்ணீர் துளிகள் தெறித்தன. ஆனால், ஒன்று கூட இவன்மேல் விழவில்லை. ஏதோ தவறுதலாக விழுந்திருக்கிறதென்றுதான் இருவரும் முதலில் நினைத்தார்கள். இரண்டாவது தடவையும் செங்கமலத்தின்மீதே துளிகள் விழுந்தன.

“பார்த்துத் தண்ணீரை உதறதில்லே _ மேலே எல்லாம் விழுதே” என்றாள்.

“ஓடம்பு மழையா நனைஞ்சு போச்சா _ சவுக்கம் கொணாந்து தாரேன்” என்று சிரித்துக்கொண்டே உள்ளே போய்விட்டான்.

மலையாளி செய்ததோ பேசினதோ நரியனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. விஷமத்திற்காகத்தான் செய்தான் என்று நரியன் மனது சொல்லிவிட்டது. ஆனால், அவன் தாயாருக்குக் கோபமே வரவில்லையே, ஏன்? தன்மீது தண்ணீர் தெறித்திருந்தால் கட்டாயம் சண்டைக்குப் போயிருப்பான். தாயாருக்கு வரவில்லையே, ஏன்?

இப்படி ஏதோ நினைத்துக்கொண்டிருக்கும்-பொழுதே, உள்ளே இருந்து குஞ்சான் வந்தான். கிளப்பிலே குஞ்சானுக்கு இன்ன வேலைதான் என்று இல்லை. அவன் கிளப்பில் எப்பொழுதும் இருப்பான். எல்லா இடத்திலும் இருப்பான். தலைமயிரை எப்பொழுதும் சாய்த்து முடிபோட்டிருப்பான் _ கிராப் வைத்த உலகத்திலே ஒரு விதிவிலக்கு.

பெரிய பாத்திரங்கள் தேய்த்த களைப்பிலே செங்கமலம் உட்கார்ந்து வெற்றிலைப் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். கொட்டைப்பாக்கில் ஆணி அடித்து, நரியன் பம்பரம் செய்து கொண்டிருந்தான்.

“என்ன செங்கமலம், குஷியாக வெற்றிலைப் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறாய்?” என்று குஞ்சான் ஆரம்பித்தான்.

தன்னுடன் பேச வந்திருக்கிறான் என்று அவள் நினைக்கவில்லை.

“சும்மாத்தான்” என்றாள்.

“அது சரி, குடி இருக்க உங்கள் வீட்டிலே ஒரு ரும் இருக்குன்னு சொன்னாங்களே” என்று குஞ்சான் செங்கமலத்தின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

“யார் சொன்னாங்க?”

“யாரோ!”

“யாருக்கு?”

“எனக்கேதான். எட்டாக் கையிலிருந்து இங்கே போகவர கஷ்டமாயிருக்கு” என்று சொல்லிக்கொண்டே சிரித்தான்.

“இடமில்லையே” என்று சொல்லிவிட்டு, பிசகுக்கு மன்னிப்புக் கேட்பதுபோல அவளும் சிரித்தாள்.

யாரோ சொன்னாங்க கேட்டேன். ஒண்ணும் நெனச்சுக்கிடாதே!” என்று கண்ணைச் சிமிட்டினான்.

கண் சிமிட்டலுக்குள்ள பொருள் செங்கமலத்திற்குத் தெரியாதென்று சொல்லமுடியாது. ஆனால், அவள் மறுபடியும் சிரித்தாளே ஒழிய, வேறு பதில் சொல்லவில்லை.

குஞ்சான் அவளை விட்டுவிட்டு நரியன் பக்கம் திரும்பினான்.

“ஏண்டா பயலே! கோழிக் குஞ்சுபோல ஆயாவையே சுத்திக்கிட்டுக் கிடக்கிறே? பம்பரம் கிம்பரம் எல்லாம் ரோடிலே ரெண்டு பயல்களோடே போய் விளையாடறதில்லே?”

நரியன் அவனை வெறிக்கப் பார்த்தானே ஒழிய, பதில் சொல்லவில்லை.

“சொன்னால்கூடப் போறதில்லை” என்று செங்கமலம் குறுக்கிட்டாள்.

“சின்னப் பயதானே!” என்று சொல்லிவிட்டு, குஞ்சான் அரைச் சிரிப்பு சிரித்துக்கொண்டே, உள்ளே போய்விட்டான்.

அன்று மத்தியானம் செங்கமலம் வழக்கம்போல இலைக்கட்டு அறையில் சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு கண்ணயர்ந்தாள். நரியனுக்கு என்ன தோன்றிற்றோ என்னவோ, கிளப்பை விட்டு வெளியே கிளம்பினான். அவன் கிளம்பிப் போன பொழுது முதலாளி பெட்டி அடியில் உட்கார்ந்திருந்தார்.

நரியனுக்குக் குறிப்பு எதுவும் இல்லை. கால் போன வழியே போனதில் சிறிது நேரத்திற்குள் குளத்தங்கரை அண்டை வந்துவிட்டான்.

நல்ல உச்சிப் பொழுது. குளம் வெய்யிலிலே தவித்துக் கொண்டிருந்தது. கரையோரத்திலிருந்து மரங்களும் செடிகளும் சேர்ந்திருந்தன. நரியன் குளத்தைச் சுற்றி வந்தான். காவல்காரனைக் காணோம். குளத்தில் மூலைக்கொருவராய்த் தூண்டில் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். காவல்காரனில்லாவிட்டால் எத்தனை பேர் மீன் பிடிக்கிறார்கள்!

இவர்களை எல்லாம் பார்த்ததும் ஏனோ அவனுக்குத் தாயாரின் நினைப்பு வந்துவிட்டது. வழக்கமாக அவள் தூங்கும்பொழுது பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருப்பவன், இப்பொழுது சொல்லிக்கொள்ளாமல் வந்துவிட்டான்! குளத்துக் காவல்காரன் செய்த காரியத்தைத் தானும் செய்துவிட்டான்! இந்த ஞாபகம் வந்ததும் கிளப்புக்குத் திரும்பினான்.

இலைக் கட்டறையில் அவன் தாயார் தூங்கிக்கொண்டிருந்தாள். முதலாளி இலைக் கட்டுகளைப் பரிசோதித்து, அழுகினதையும் கிழிந்ததையும் ஒதுக்கிக்கொண்டிருந்தார். நரியன் திரும்பி வந்ததைப் பார்த்ததும், திடுக்கிட்டவர்போல கைவேலை ஒரு நிமிஷம் தானாக ஓய்ந்தது. “எங்கேடா வெய்யிலில் சுத்திவிட்டு வருகிறாய்?” என்றார். அவர் கேட்ட மாதிரி, ஏன் திரும்பி வந்தாய் என்று கேட்பது போலிருந்தது. தாயார் தூங்கிக்கொண்டிருந்த அறையில் முதலாளி இலைக்கட்டைப் பரிசோதிக்க வந்தது அவன் மனத்தில் கோபத்தையும் வெறுப்பையும் தூண்டிற்று. அவன் பதில் சொல்லவில்லை.

“ஏண்டா, கேட்கிறேன்?”

நரியன் அமைதியாகப் பதில் கூறினான்:

“சும்மா குளத்தங்கரைப் பக்கம் போனேன். காவல்காரன் இல்லை. ஆளுக்கொரு பக்கமாகத் தூண்டில் போட்டுக்கிட்டு இருந்தாங்க. பாத்துட்டு வரேன்.”

நரியன் பதில், முதலாளிக்குச் சுருக்கென்று தைத்தது. அவசர அவசரமாக இலைக்கட்டுகளைக் கட்டி வைத்துவிட்டு, அறையைவிட்டு வெளியேறினார்.

சிறிது நேரம் கழித்து, செங்கமலம் தூங்கி எழுந்தாள்.

“நல்ல தூக்கம்போல இருக்கு” என்றான் நரியன்.

“காலையில் இருந்து வேலை செய்யறது சோறு தின்னதும் தலையை அமட்டுது. நல்லாத் தூங்கிட்டேன்.”

“நான் இப்போ குளத்தங்கரைப் பக்கம் போயிருந்தேன். குளத்திலே காவல்காரன் இல்லை. ஆளுக்கொரு பக்கமாகத் தூண்டி போட்டுக் கிட்டிருந்தாங்க. குளத்துத் தண்ணி சின்னச் சின்ன அலையா சிரிச்ச ஓடிக்கிட்டிருந்துச்சு, வேடிக்கை பாத்துட்டு வரேன்... ஆமாம், முதலாளி இங்கே வந்து இலைக்கட்டை எல்லாம் சரிப்படுத்திக்கிட்டிருந்தாரே, தெரியுமா?”

“நான்தான் தூங்கிட்டேனே! அறைக்கா வந்தாரு?” என்று செங்கமலம் உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டாள்.

“அதான் இங்கெல்லாம் தூங்கக்கூடாதுன்னு சொல்றேன். இனிமே உருமத்திலே சோறு தின்னுட்டு, ஊட்டுக்குப் போயிட்டுத் திரும்பி வந்தா என்னவாம்?”

திரும்பி வர நேரமாகிவிடும் என்று தாயார் சொன்ன போது, நரியனுக்குச் சரியாகப் படவில்லை. இருந்தாலும் தாயாருடன் தர்க்கத்திற்கு ஆரம்பிக்கவில்லை. மனதிற்குள்ளேயே ஒரு தீர்மானம் செய்து கொண்டான். எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் ஆயா இருக்கும் இடத்தை விட்டுப் போவதில்லை என்று முடிவு செய்துகொண்டான்.

ஆனால், கிளப்பிலிருந்தவர்கள் மட்டும் நரியனை ஒரு ஆளாகவே மதிக்கவில்லை, சின்னப்பயல் என்று நினைத்துக்கொண்டு, அவன் இருந்தால்கூட ஏதோ சாக்கிட்டு செங்கமலத்திடம் பேசினார்கள். செங்கமலம் எல்லாரிடத்திலும் சின்னச் சிரிப்பும் பெரிய சிரிப்புமாக எதிர்க்கடைப் போட்டாள். நரியனுக்கு இதெல்லாம் பிடிக்கவில்லை. குளத்துக்குக் காவல்காரன் இல்லை என்று நினைத்துக்கொண்டே இருக்கட்டும்; பிறகு தெரியும் என்று, நரியன் நினைத்துக் கொண்டான்.

இப்படியே சில நாட்கள் போன பிறகு, நரியன் ஒரு மாறுதலைக் கண்டான். மலையாளி, குஞ்சான் முதலியவர்கள் தாயாருடன் பேச முயல்வதில்லை.

அது ஒரு ஆச்சர்யமாக இருந்தது நரியனுக்கு. ஆனால், அதைவிடப் பெரிய ஆச்சர்யமொன்று அன்றிரவு காத்துக் கொண்டிருந்தது.

இரவில் கிளப் வேலை எல்லாம் முடிந்து சாப்பிட்ட பிறகு செங்கமலமும் நரியனும் வீட்டுக்குத் திரும்பினார்கள். வழக்கம்போலக் கால் கையைக் கழுவிக்கொண்டு செங்கமலம் முற்றத்தின் ஓரத்தில் சிம்மிணி விளக்கை ஏற்றி வைத்துவிட்டு, வந்து உட்கார்ந்துகொண்டாள். தன் இடுப்பிலிருந்த இரண்டு மூன்று பொட்டலங்களைப் பிரித்துக் கீழே வைத்து, நரியனைப் பார்த்து, “சாப்பிடு” என்றாள்.

நரியனுக்கு ஒரே பிரமிப்பாய் இருந்தது.

“இதேது, வாங்கினியா?”

“இல்லியே?”

“பின்னே ஏது?”

“முதலாளி குடுத்தாரு.”

“எதுக்காக?”

“சொச்சமிச்சம் இருந்தா, கிளப்புங்களிலெல்லாம் வேலைக்காரிக்குக் குடுக்கிற வழக்கம்தான்.”

“எப்போ குடுத்தாரு?”

உடல் அயர்ந்து வீட்டுக்கு வந்திருந்தவளுக்கு, நரியன் நச்சுநச்சென்று கேட்பது பிடிக்கவில்லை.

“எப்போ குடுத்தாரு _ உனக்குக் காட்டினப் புறவுதான் குடுக்கணுமா என்ன? தின்னுன்னா திம்பியா?” என்று அதட்டினாள்.

ஆயா சொல்வதற்காக இரண்டை வாயில் எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டாள். தூக்கம் வருது என்று அந்த இடத்திலேயே குப்புறப்படுத்துக் கொண்டு விட்டாள்.

அப்பொழுதுதான் செங்கமலத்துக்கு முதல் முதலாக மகனிடத்தில் _ சின்னப் பையனிடத்தில் _ பயம் வந்தது. தவறுதல் ஒன்றுமில்லாத போதே,

என்னென்னவோ பேசுகிறானே! இவன் வாய்த் துடுக்கு எங்கேபோய் நிற்குமோ என்று பயந்தாள்.

மறுநாளைக்குக் கிளப்புக்குப் போய்விட்டுத் திரும்பு காலில் நரியன் ரொம்ப எச்சரிக்கையாக இருந்தான். கிளப்பை விட்டு வெளியே போகும்போது முதலாளி தாயாரிடத்தில் பொட்டலம் கொடுத்ததைப் பார்த்தான். பார்த்தவன் சும்மா இருக்கவில்லை.

“இது என்னாத்துக்குங்க? கொசறா?” என்றான்.

“ஒனக்குத் தாண்டா; ஊட்டுலே போய்ச் சாப்பிடு” என்றார்.

மேலே நரியன் பேச முடியாதபடி செங்கமலம் நடையைச் கட்டிவிட்டான். நரியனும் மனதிற்குள் ஏதோ நினைத்துக்கொண்டே கிளம்பிவிட்டான்.

அதற்குப் பிறகும் நாள் தவறாமல் வீட்டுக்குப் பொட்டலங்கள் வந்து கொண்டிருந்தன. நரியன் சிலநாள் பட்சணம் தின்பான். சிலநாள் தின்ன மறுத்துவிடுவான். அவன் சிலநாள் தின்றபோதிலும் செங்கமலத்திற்கு நரியனிடத்தில் இருந்த பயம் நீங்கவில்லை.

பதினைந்து நாளைக்குப் பிறகு வழக்கம்போல் செங்கமலமும் நரியனும் வீட்டுக்குத் திரும்பிக்-கொண்டி-ருந்தார்கள். முதலாளி கொஞ்ச தூரம் பின்னால் வந்து-கொண்டிருந்தார். இதை இருவரும் பார்த்தார்கள். வழக்கமாக இந்த வழியே அவர் வீடு செல்வதில்லை. “முதலாளி வருகிறாரோ?” என்று கேட்டான் நரியன்.

“எங்கே போறாரோ?” என்றாள் செங்கமலம்.

அதற்குப் பிறகு செங்கமலம் வீட்டுக்கு வந்து சிம்மிணி விளக்கை ஏற்றிக்கொண்டு, முற்றத்தின் ஓரத்தில் உட்கார்ந்தாள். நரியனும் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான். முதலாளி திடீரென்று வீட்டுக்குள் நுழைந்ததும், செங்கமலத்திற்குத் திகைப்பாய் இருந்தது. நரியனக்கு குப்பென்று உடலில் குடுண்டாயிற்று.

“என்னங்க” என்றாள் செங்கமலம்.

“ஒண்ணுமில்லை; நாலு பசங்களுக்கு என் பிறந்த நாளைக்குச் சட்டைத் துணி வாங்கிக் குடுக்கிற வழக்கம். மூணு பேருக்குக் கொடுத்து விட்டேன்.

இந்தா நரியனுக்கு” என்று ஒரு கடுதாசுப் பொட்டலத்தை அவிழ்த்து ஒரு டிராயரையும் சட்டையையும் செங்கமலத்தினிடம் நீட்டினார்.

செங்கமலத்தின் முகம் மலர்ந்தது. ஆனால், வாக்கில் மட்டும் “இதெல்லாம் என்னாத்துக்குங்க” என்ற சம்பிரதாயமான பேச்சு வெளிப்பட்டது. வாய் பேசிற்றே ஒழிய, கை அவைகளை வாங்கிக்கொண்டது. அவைகளைப் பிரித்துப் பார்க்காமல், “இந்தா” என்று நரியனிடம் கொடுத்தாள்.

நரியன் தயங்காமல் வாங்கிக்கொண்டான். ஆனால், அடுத்த நிமிஷம் அவன் செய்ததை யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. துணிகளைச் சுருட்டி அவர் காலடியில் விசிறி எறிந்தான். முதலாளிக்கு முகம் தொங்கிவிட்டது. “வெறும் தறுதலை” என்றார்.

“இவன் அப்பாரைப்போல் எதுனாச்சும் நல்ல இடத்திலே பொல்லாப்பைக் கொண்டாந்துடுவான்னு நெனைச்சேன்; சரியாப் போயிட்டுது. சின்னப் பயல், மனசுலே வச்சுக்காதிங்க” என்றாள்.

முதலாளி தலையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு, வெளியே போய்விட்டார்.

செங்கமலம் நரியனுடன் பேசவில்லை. பாயைப் போட்டுக் கொண்டு தூங்கிவிட்டாள். மறுநாள் காலையில் வழக்கம்போல் கிளப்புக்கு வேலை செய்யக் கிளம்பும் சமயம். நரியனும் அப்பொழுது எழுந்துவிட்டான். “ஆயா?” என்றான்.

“ஏண்டா” என்று எரிந்து விழுந்தாள்.

“இம்மே இந்த வேலை வேண்டாம். காவல்காரன் இல்லாத குளமின்னு நெனைச்சுக்கிறான்கள். ஆயா வரமாட்டான்னு நான் போய்ச் சொல்லிடறேன்” என்று நரியன் வீட்டைவிட்டுக் கிளம்பிவிட்டான்.

செங்கமலம் திகைத்து உட்கார்ந்துவிட்டாள்.

ந.பிச்சமுர்த்தி கதைகளின் இடம்

<https://www.jeyamohan.in/48995/>

அன்புள்ள ஜெயமோகன்,

கந்தர்வன் பற்றிய உங்களது கட்டுரையை (பழைய இடுகை) படித்தேன்.நெகிழ்ச்சியாக இருந்தது. கந்தர்வன் எனது ஆதர்ச எழுத்தாளர்.

ஒரு கதையை படித்தவுடன் நம் ரசனையுடன் ஒத்த நண்பர்களிடம் படிக்கச்சொல்வதும், பகிர்ந்துகொள்வதும் ஒரு உன்னதமான மனநிலை. சு.ரா வின் விகாசம், கந்தர்வனின் கதைகள்தேசம்,பெருமாள் முருகனின் பெருவழி படித்தபோது எனக்கு அந்த மனநிலை இருந்தது . மிகச்சமீபமாக உங்களுடைய "உச்சவழு" படித்துவிட்டு அப்படிதான் கடலூர் சீனுவிடம் பகிர்ந்துகொண்டேன்.அவர் கண்,சந்திப்பு போன்ற கதைகள் இதுபோல் மாறுபட்ட வடிவம் கொண்டவை என்றார்.

அறம் தொகுதியில்அனைத்து கதைகளையும் படித்துவிட்டேன்.ஓலைச்சிலுவை,வணங்கான்,நூறுநாற்காலி கதைகள் எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.ஓலைச்சிலுவை,வணங்கான் இரண்டையும் தனித்தனி நாவலாகவே எழுதியிருக்கலாம் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான கருத்து.நான் சமீபமாக உங்களது வலைதளத்தை படித்து

வருகிறேன். இலக்கியம் குறித்த உங்களுடைய பெரும்பாண்மையான கருத்துக்கள் சரியாக எனக்கு மிகச்சரியாகவே தெரிகிறது.

அப்படியே உங்களிடம் ஒரு சந்தேகம் கேட்க வேண்டும். நீங்கள் சொன்னால் சரியாகஇருக்கும். ந.பிச்சமுர்த்தி கதைகள் பற்றி உங்கள் மதிப்பீடு என்ன ? நான் கேட்டவரை எல்லோரும் ந.பிச்சமுர்த்தி ஒரு நல்ல கவிஞர் மட்டுமே,கதைகள் சுமார்தான் என்பதுபோல் சொல்கிறார்கள். உங்கள் கருத்து என்ன ?

(இது என் முதல் கடிதம், எதுவும் தவறாக இருந்தால் மன்னிக்கவும்)

ஆர்.சரவணன், புதுக்கோட்டை

அன்புள்ள சரவணன்

ஒருமொழியில் செவ்விலக்கியம் என்பது அதன் ஆரம்பகாலத்தில் உருவாவதும், அதில் பிறகுவளர்ந்து வரக்கூடிய அதன் அனைத்து வழிகளுக்கும் தொடக்கமாக அமைவதுமாகும். நவீனத்தமிழ் செவ்விலக்கியத்தின் தொடக்ககால நாயகர்கள் புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ராஜகோபாலன், ந.பிச்சமுர்த்தி, மௌனி, எம்.எஸ்.கல்யாணசுந்தரம் ஆகியோர். அவர்களின் படைப்புகள் ஆரம்பகாலத்தையவை. ஆகவே அவர்களின் ஆக்கங்கள் பிற மொழி படைப்புகளின் முன்னுதாரணங்களைக் கொண்டிருக்கலாம். பல படைப்புகள் இயல்பான புனைவொருமை கலைவெற்றி கைகூடாதவையாக இருக்கலாம். அந்த மதிப்பீடுகளை நாம் தெளிவாகவே முன்வைக்கவேண்டும். ஆனாலும் அவர்கள் முன்னோடிகள், செவ்விலக்கியத்தை அளித்தவர்கள் என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது.

புதுமைப்பித்தனை மட்டுமே நான் இவர்களில் முதன்மையான படைப்பாளி, மேதை என நினைக்கிறேன். பிறர் முன்னோடிகள், அவ்வளவுதான். இன்றைய வாசிப்பில் காலம் கடந்து நிற்கும் முதன்மையான ஆக்கங்கள் என சிலவற்றையே அவர்களில் நாம் கண்டடைய முடிகிறது. ஆனால் அவர்கள் அவர்களை விடமேலான படைப்பாளிகளுக்கு தொடக்கமாக அமைந்திருக்கிறார்கள்.

உதாரணமாக கு.ப.ராஜகோபாலன் தி.ஜானகிராமனுக்கு முன்னோடி. வண்ணதாசன் வரை வந்து மேலும் நீளும் ஒரு மெல்லிலக்கிய மரபின் தொடக்கப்புள்ளி. மௌனி அதேபோல நகுலன் வழியாக கோணங்கி வழியாக நீளும் ஒரு மரபின் தொடக்கம். ப.சிங்காரம், கோபிகிருஷ்ணன் வழியாக வளரும் ஒரு மரபின் முளையை நாம் எம்.எஸ்.கல்யாணசுந்தரத்தில் காணலாம். புதுமைப்பித்தன் அதற்குப்பின் வந்த அசோகமித்திரன், கி.ராஜநாராயணன், சுந்தர ராமசாமி, ஜெயகாந்தன் என்னும் நான்கு வெவ்வேறு வகை எழுத்துமரபுகளின் தொடக்கம்.

அவ்வகையில் பார்த்தால் ந.பிச்சமூர்த்தி ஒரு முக்கியமான தொடக்கப்புள்ளி. அவரது கதைகள் மேலோட்டமான எளிமை கொண்டவை. நேரடியாக வாசகனிடம் பேசமுற்படுபவை. ஆன்மீகமான , உணர்ச்சிகரமான தருணங்களை அழுத்தாமல் சொல்லி கடந்துசெல்லக்கூடியவை. அவ்வகைப்பட்ட நல்ல கதைகளை எழுதக்கூடிய படைப்பாளிகளின் ஒரு மரபு அவரில் இருந்து ஆரம்பிக்கிறது. கிருஷ்ணன் நம்பி, கு.அழகிரிசாமி போன்றவர்களில் ந பிச்சமூர்த்தியின் பாதிப்பு அதிகம். அடுத்த தலைமுறையில் கந்தர்வனிடம். நீங்கள் சரியாகவே அடையாளம் கண்டிருக்கிறீர்கள்

ந.பிச்சமூர்த்தி தமிழ் நவீனக்கவிதைக்கும் தொடக்கம் மட்டுமே, உச்சம் அல்ல. அவரது கவிதைகள் பெரும்பாலும் பாரதி வழி வந்த உருவகக் கவிதைகள். நவீனக்கவிதைக்குரிய உள் அமைதி கொண்டவை அல்ல. 'கூண்டிலிருக்கும் கிளிக்குஞ்சே கண்மூடி ஏங்காதே' என்று நேரடியாக பேசும் கவிதைகள் அவை. ஆனால் நவீனக்கவிதைக்குரிய படிம மொழி அவரிடமிருந்தே ஆரம்பிக்கிறது.

ந.பிச்சமூர்த்தியின் பலகதைகள் முக்கியமானவை. அடித்தள மக்களின் வாழ்க்கையை ஆர்ப்பாட்டமில்லாமல் சொல்லக்கூடியவை, உதாரணம் தாவல், ஆன்மீகமான கதைகள் , உதாரணம் ஞானப்பால். இன்றைய தலித் இலக்கியத்துக்கே அடிப்படையாக அமையும் சில கதைகள்கூட அவரது புனைவுலகில் உள்ளன. அவரது அழகியல்மரபுக்கு என்றுமே தமிழில் வாரிசுகள் இருப்பார்கள்.

ஜெ

காணொளிகள்

01] ந.பிச்சமூர்த்தி / புதுக்கவிதை / தமிழ் அறிஞர்கள் தமிழ் தொண்டு

<https://www.youtube.com/watch?v=1C63WCwW5aw> [13:36]

02] திரு ந. பிச்சமூர்த்தி சிறுகதை

<https://www.youtube.com/watch?v=IyWuqDvXS68> [19:33]

03] ந.பிச்சமுர்த்தி | தமிழ் சிறுகதை | காவல்
<https://www.youtube.com/watch?v=SjOAqrXGSh8> [24:41]

04] புதுக்கவிதை- ந.பிச்சமுர்த்தி- சி.சு. செல்லப்பா- தருமு
சிவராமு- பசுவய்யா- மீனாட்சி- மணி
<https://www.youtube.com/watch?v=ECbl1L6fAnY> [29:01]

05] புருஷன் எழுதின கதை | எழுத்தாளர்: ந.பிச்சமுர்த்தி |
கதை சொல்லி மகா | தமிழ் சிறுகதை
<https://www.youtube.com/watch?v=ubKtCOqzE9U> [19:22]

06] முள்ளும் ரோஜாவும்
<https://www.youtube.com/watch?v=xeRWp7iC8SE> [15:36]

07] பெரியநாயகி உலா ! | சிறுகதை | எழுத்தாளர்.
ந.பிச்சமுர்த்தி
<https://www.youtube.com/watch?v=3UYzRYJcu74> [26:01]

சிறுகதைகள்

ந.பிச்சமுர்த்தி

<https://www.sirukathaigal.com/%E0%AE%95%E0%AE%A4%E0%AF%88%E0%AE%AF%E0%AE%BE%E0%AE%9A%E0%AE%BF%E0%AE%B0%E0%AE%BF%E0%AE%AF%E0%AE%B0%E0%AF%8D%E0%AE%95%E0%AE%B3%E0%AF%8D/%E0%AE%A8-%E0%AE%AA%E0%AE%BF%E0%AE%9A%E0%AF%8D%E0%AE%9A%E0%AE%AF%82%E0%AE%B0%E0%AF%8D%E0%AE%A4%E0%AF%8D%E0%AE%A4%E0%AE%BF/>

வாழ்க்கைக்குறிப்பு:

இயற்பெயர் : ந.வேங்கட மகாலிங்கம்

புனைபெயர் : ந.பிச்சமுர்த்தி

காலம் : 15.08.1900 – 04.12.1976

ஊர் : தஞ்சாவூர் மாவட்டம் கும்பகோணம்

தொழில் : 1924 – 1938 வரை வழக்கறிஞர், 1938 – 1954 வரை கோவில் நிர்வாக அலுவலர்.

எழுத்துப்பணி, கதைகள், மரபுக்கவிதைகள், புதுக்கவிதைகள், ஓரங்க நாடகங்கள்.

முதல் கவிதை : காதல் (1934)

முதல் சிறுகதை : விஞ்ஞானத்திற்கு வழி

சிறப்பு பெயர்கள்:

- சிறுகதையின் சாதனை
- புதுக்கவிதையின் பிதாமகன்
- புதுக்கவிதையின் முன்னோடி
- தமிழ் புதுக்கவிதை இயக்கத்தின் தோற்றுநர்
- புதுக்கவிதையின் முதல்வர்
- புதுக்கவிதை இயக்கத்தின் விடிவெள்ளி

புனைப் பெயர்:

- ரேவத
- பிச்சு
- ந.பி

சிறுகதைகள்

- பதினெட்டாம் பெருக்கு
- ராகு கேது
- தாய்
- வானம்பாடி
- ஆராய்ச்சி
- மருதாணி விரலெங்கே? அழகெங்கே?
- விழிப்பு
- முள்ளும் ரோஜாவும்
- சொக்கு
- மீனி
- புருஷன் எழுதின கதை
- காபூலிக் குழந்தைகள்
- அடகு
- அரைப்பைத்தியம்
- மீனலோசனி
- ஜம்பரும் வேஷ்டியும்
- மோஹினி
- குடும்ப ரகசியம் (குறு நாவல்)
- மாங்காய் தலை
- இரட்டை விளக்கு
- காகைகளும் கிளிகளும் (சிறுவர் கதைகள்)
- வானம்பாடி
- தரிசனம்
- பலூன் பைத்தியம்
- நெருப்புக் கோழி
- புலியின் வரிகள்
- முதல் பிடி
- காவல்

- வெறும் செருப்பு
- ஞானப்பால்

கவிதைகள்

- காட்டு வாத்து (1962)
- வழித்துணை (1964)
- குயிலின் சுருதி (1970)

நாவல்

- குடும்ப ரகசியம்
- கட்டுரைகள்
- மனநிழல் (1977)
- நாடகங்கள்
- காளி (1946)

பிற செய்திகள்

- 1935-ல் கலைமகள் பத்திரிக்கையில் “புதுமைப்பெண்” என்ற இவரது முதல் ஓரங்க நாடகம் வெளியானது.
- கலைமகள் இதழ் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்றது – சிறுகதை முள்ளும் ரோசாவும்
- இவர் பணியாற்றிய இதழ்கள் – நவஇந்திய அனுமன்
- இவர் நடித்த படத்தின் பெயர் – ஸ்ரீராமானுஜர்

நூல் விவரப் பட்டியல்

1. பதினெட்டாம் பெருக்கு-சிறுகதைகள். முதல் பதிப்பு: ஹிமாலயப் பிரசுரம் 1944, இரண்டாம் பதிப்பு, எழுத்து பிரசுரம், 1964. பதினைந்து கதைகள் கொண்ட தொகுப்பு
2. ஐம்பரும் வேஷ்டியும்- சிறுகதைகள்-கஸ்தூரிப் பதிப்பகம், திருத்துறைப்பூண்டி-1947- எட்டு கதைகள் அடங்கிய தொகுப்பு
3. மோஹினி- சிறுகதைகள்-கலைமகள் காரியாலயம், சென்னை-1951; பதினெட்டு கதைகள் அடங்கிய தொகுப்பு
4. பிச்சமுர்த்தி கதைகள் – சிறு கதைகள்-ஸ்டார் பிரசுரம், சென்னை-1960; இருபது கதைகள் அடங்கிய தொகுப்பு
5. மாங்காய்த் தலை – சிறுகதைகள்- கலைமகள் காரியாலயம், சென்னை-1961 இருபத்தைந்து கதைகள் அடங்கிய தொகுப்பு

6. இரட்டை விளக்கு-சிறுகதைகள்- மல்லிகைப் பதிப்பகம், சென்னை-1967; இருபத்திமூன்று கதைகள் கொண்ட தொகுப்பு

(இச்சிறுகதைகள் தவிர நூல் வடிவம் பெறாத கதைகள் எனப் பத்தொன்பது கதைகளின் பட்டியல் க.மீனாகுமாரி எழுதிய ந.பிச்சமூர்த்தி ஆய்வடங்கல் நூலில் தரப்பட்டிருக்கிறது.)

7. குடும்ப ரகசியம்- நாவல்-கலைமகள் காரியாலயம் சென்னை-1959

8 காகைகளும் கிளிகளும்-சிறுவர் கதைகள் - எழுத்து பிரசுரம், சென்னை- 1977

8. குயிலின் சுருதி- கவிதைகள்- வாசகர் வட்டம், சென்னை- 1970; ஐந்து கவிதைகள் கொண்ட தொகுப்பு.

9. காளி- நாடகம் -கலைமகள் காரியாலயம் சென்னை- 1946 (இந்த நாடகம் நேரடியாக நூல்வடிவம் பெற்றது.)

10. பிச்சமூர்த்தி கவிதைகள்- எழுத்து பிரசுரம், சென்னை- 1975

பிச்சமூர்த்தி நூற்றாண்டு விழாவை யொட்டி வெளியான நூல்கள்

12. ந.பிச்சமூர்த்தி கதைகள்- 1- மதி நிலையம், சென்னை 600017 - ஆகஸ்ட் 2000 - நாற்பத்திரண்டு சிறுகதைகள் அடங்கிய தொகுப்பு

13. ந. பிச்சமூர்த்தி கதைகள்- 2-மதி நிலையம் சென்னை 600017 ஆகஸ்ட் 2000 - நாற்பத்தைந்து சிறுகதைகள் அடங்கிய தொகுப்பு

14. ந.பிச்சமூர்த்தி கவிதைகள் - பிச்சமூர்த்தி எழுதிய கவிதைகளில் தேர்ந்தெடுத்த 83 கவிதைகள் - மதி நிலையம், சென்னை 600017-ஆகஸ்ட் 2000; இந்த மூன்ற நூல்களுக்கும் பதிப்பாசிரியர்கள்: ஞானக்கூத்தன், ஆர்.ராஜகோபாலன், அழகிய சிங்கர்.

15. ந.பிச்சமூர்த்தி நினைவாக- தொகுதி1- தொகுப்பு: வெங்கட்சாமிநாதன்- மதி நிலையம்சென்னை 600017-2000

பிச்சமூர்த்தி வாழ்ந்திருந்த காலத்திலேயே அவரைப் பற்றி வெளியான பல கட்டுரைகளும் சில புதிதாக எழுதப்பட்ட கட்டுரைகள் மொத்தம் 37 கட்டுரைகள் கொண்டது. யொருளடக்கத்தில் காணப்படும் பெயர்கள் இந்த ஐம்பது அறுபது ஆண்டுகளில் நவீன தமிழ்ப் படைப்பிலக்கியத்தின் திசையை நிர்ணயித்தவர்கள்.

16. ந.பிச்சமுர்த்தி நினைவயாக - சிறுகதைகள் கட்டுரை கவிதைகள் தொகுதி-தொகுப்பு; எஸ். வைதீஸ்வரன் மதி நிலையம் சென்னை 600017- 2009
17. ந.பிச்சமுர்த்தியின் கலை-மரபும் மனித நேயமும்- சுந்தர ராமசாமி, வானதி பதிப்பகம். சென்னை 600017-1991
18. ந. பிச்சமுர்த்தியின் தோந்தெடுத்த கதைகள்- தொகுப்பு வெங்கட் சாமிநாதன் - சாகித்திய அக்காதெமி, சென்னை 6000113- 2000
19. ந.பிச்சமுர்த்தி ஆய்வடங்கல்- & மீனாகுமாரி-மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை 625001-1982.

முன்னுரை - மனநிழல் (சிறு கதைகள்), முதற் பதிப்பு: மார்ச் 1977, எழுத்து பிரசுரம், சென்னை.

மணிக்கொடி காலத்தில், மணிக்கொடி களத்தில் சிறு கதைகளை படைத்தவர்கள் கட்டுரைத் துறையிலும் ஈடு பட்டிருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவர் ந. பிச்சமுர்த்தி, 'பிகுஷ்' என்ற புனை பெயரில் 'மன நிழல்' என்ற தலைப்பில் அவர் கட்டுரைகள் எழுதி வந்தார். பிச்சமுர்த்தி எழுதிய கட்டுரைகளுக்கும் மற்றவர்கள் எழுதிய கட்டுரைகளுக்கும் வித்யாசம் இருந்தது. வித்யாசம் உருவத்தில் மட்டும் இல்லை. தொனி, நோக்கு, வெளியீடு இந்த தன்மைகளிலும் வித்யாசம் இருந்தது. கட்டுரை என்கிற "எஸ்ஸே" 'ஸ்கெட்ச்' 'ஸ்கிட்' என்ற ஆங்கிலப் பிரிவுகளின் குணங்கள் இவற்றில் காணப்பட்டாலும் இந்த மூன்றுக்கும் மேற்பட்ட ஒரு புதுமைப் பாங்கு இவற்றில் காண முடிகிறது. மன ஓட்டங் களையும் இயற்கை வர்ணனையையும் தத்துவ நோக்கையும் கதையம்சத்தையும் ஒன்றுகூட கலந்திருக்கும் இவை தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒரு புதிய 'ஷெனர்' (genre) என்கிறோமே உருவப்பிரிவை தந்திருக்கின்றன. வ. ரா. வின் புதிய உருவக் கண்டுபிடிப்புகளான 'நடைச் சித்திரம்' 'ஆளுக்குள்ளே ஆளு' முதலியவை போன்றதாகும். ஒரு சம்பவமோ காட்சியோ அவரது மன நிழல் வார்ப்பில் அகப்புற அநுபவத்தை, ஒரு அடிப்படைத் தத்துவ தரிசனத்தை, பேருண்மையை வெளிப்படுத்துவதை, உணர்த்துவதை நாம் உணர முடியும்,

பிச்சமுர்த்தி வாழ்ந்த நாட்களிலேயே இதை வெளியிட வேண்டும் என்று விரும்பினார். நானும் விரும்பினேன். நடக்க வில்லை. அவர் முன்னுரை எழுதி இருந்தால் என்ன எழுதி இருப்பாரோ?

இந்த மனநிழல் தற்கால தமிழ் இலக்கியத்துக்கு ஒரு அபூர்வ சேர்க்கை.

சி. சு. செல்லப்பா

1-4-77

சென்னை.

ந.பிச்சமுர்த்தி

கும்பகோணத்தில் பிறந்த ந. பிச்சமுர்த்தி நீண்ட காலம் பிறந்த மண்ணில் இருந்து கொண்டே இலக்கிய தோழர்களுடன் சேர்ந்து சிறுகதை இலக்கியத்திற்கு புதுப்பொலிவை தந்தவர்.

அவர் எழுதிய கதைகளில் வடிவமும் உத்தியும் காலப்போக்குக்கு ஏற்றவாறு மாற்றமடைந்து அவரைச் சிறுகதை எழுத்தாளரின் முன்னணியில் வைத்துக் காண்பிக்கிறது. பல வகையான கருப்பொருள்களைக் கொண்ட அவரது கதைகளில் காணப்படும் ஓர் அடிப்படையான தத்துவநோக்கு அக்கதைகளுக்கு ஆழம் கொடுக்கிறது. அதனால் தான் க.நா.சு. “பிச்சமுர்த்தியின் கதைகள் வேதாந்த தத்துவம் உடையது” என்று கூறி உள்ளார்.

“நடையிலும், உத்தியிலும் அவசியமற்ற போலிப் புதுமைகளின்றி எந்த விஷயத்தையும் அவர் பொலிவோடு சொல்லும் திறமை பெற்றிருந்தார். மனிதவாழ்வின் நியதியில் அசையாத நம்பிக்கை எப்போதும் கைகொடுக்கும் ஒரு நிதானப்போக்கு இரண்டும் சேர்ந்து பிச்சமுர்த்தியின் சில கதைகள் அமர இலக்கியங்களாகிவிட்டன” என்று சிட்டி-சிவபாதசுந்தரம் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

“எனக்கு எப்போதும் உணர்ச்சிதான் முக்கியம். தர்க்க ரீதியான அறிவுக்கு இரண்டாவது இடந்தான் தருவேன். ஆகையால், எப்போதுமே ஒரு திட்டம் போட்டு, குறிப்பிட்ட கருத்தை வற்புறுத்துவதென்ற எண்ணத்துடன் ஒன்றுமே நான் எழுதியது இல்லை ...” தனது கதைகள் எழுதப்படுதலை குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்த பார்வையோடு பார்க்கும்போது பிச்சமூர்த்தியும் கு.ப.ராவும் இவ்வகையில் மனித மனத்தின் ஆழத்தை அளந்துப்பார்த்தவர்கள் என்று உணர முடிகிறது.

கவிதை நடையால் நம்மைக் கட்டிப்போடும் பாங்கு இவரின் தனித்துவம். ‘சிறுகதை இலக்கணத்தைப் பயில இலக்கியமாக விளங்குவன பிச்சமூர்த்தியின் கதைகள்’ என்று சொன்னால் மிகை இல்லை.

- தஞ்சைச் சிறுகதைகள், தொகுப்புரிமை: சோலை சுந்தரபெருமாள், முதற் பதிப்பு: டிசம்பர் 1999, காவ்யா வெளியீடு, பெங்களூர்.

முன்னுரை - சி.சு.செல்லப்பா - காக்கைகளும் கிளிகளும், முதற் பதிப்பு: மார்ச் 1977, எழுத்து பிரசுரம், சென்னை.

தற்கால தமிழ் இலக்கியத் துறையில் சிறுகதை, கவிதை ஆகிய இரு பிரிவுகளும் வளம் பெருக கணிசமாக பங்கு செலுத்தி இருப்பவர் ந. பிச்சமூர்த்தி.

அவரது நாலைந்து சிறுகதை தொகுப்புகளும் இரண்டு கவிதை தொகுப்புகளும் ஒரு நாடகமும் வெளி வந்திருக்கின்றன. அவர் இவை தவிர பல எழுதி இருக்கிறார். ஓரங்க நாடகங்கள், ‘மனநிழல்’ என்ற கட்டுரைகள், இலக்கிய கட்டுரைகளும் எழுதி இருக்கிறார்.

இவற்றோடு பிச்சமூர்த்தி சிறுவர்களுக்கான கதைகள் எழுதி இருக்கிறார். அவற்றை தொகுத்து ‘காக்கைகளும் கிளிகளும்’ என்ற

இந்த கதை தொகுப்பு வெளிவருகிறது. இவை 1934 முதல் 1968 வரையில் ஹனுமான், சுதேசமித்திரன் முதலிய பத்திரிகைகளில் வெளியானவை ஆகும்.

பிச்சமூர்த்தி 1900ம் ஆண்டில் ஆகஸ்ட் 15ம் தேதி பிறந் தவர். ஏழுபத்தேழு ஆண்டுகள் வாழ்ந்து 1967-ல் டிசம்பர் 4-ம் தேதி காலமானார்.

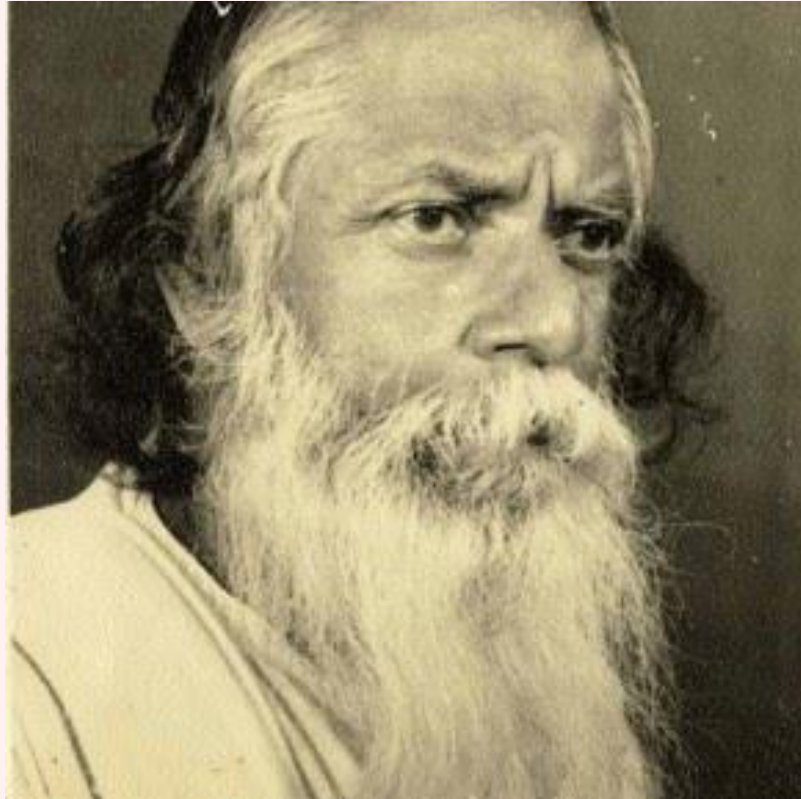
சி.சு.செல்லப்பா.

15-3-77.

சென்னை.

ந.பிச்சமூர்த்தி என்கிற மாயக்கலைஞானி : பேராசிரியர் முனைவர் செளந்தர மகாதேவன்,திருநெல்வேலி
<https://mahakavithai.blogspot.com/2014/11/blog-post.html>

டிசம்பர் -4 ந.பிச்சமூர்த்தி நினைவுநாள்

ஒட்டோடு ஒட்டிஉறவாட மனமில்லாமல் ஒட்டைவிட்டு ஒதுங்கி நிற்கும் புனியம்பழம் போல் வாழ்க்கையை ஒட்டியும் ஒட்டாமலும் முன்னிறுத்திப் பார்க்கின்றன ந.பிச்சமுர்த்தியின் இன்கவைக் கவிதைகள்.

தொலைந்ததைத் தேடும்போதுதான், தொலைத்தும் தேடாத பலவும் கிடைப்பதைப் போல் ந.பிச்சமுர்த்தியின் கவிதைகளுக்குள் கவித்துவம், மனிதம், நம்பிக்கை ஆகியவற்றைத் தேடும்போது நாம் தேடினாலும் கிடைக்காத பல பொக்கிஷங்கள் காணக் கிடைக்கின்றன.

காணாமல்போனவனைத் தேடிப்போனவனும் காணாமல்போன கதையாய் ந.பிச்சமுர்த்தியைப் படிக்கும் வாசகன் அவர் கவிதைவெளிக்குள் காணாமல் போகிறான்.

அறிமுகமாகாத இடத்திற்குள் நுழைந்துவிட்ட ஒருவன் அந்த இடத்தைவிட்டகல அவசரமாய் நுழைவாயிலைத் தேடித் தவிப்போடும் தயக்கத்தோடும் நகர்கிற உணர்வை ந.பிச்சமுர்த்தியின் கவிதைகள் ஏற்படுத்துகின்றன.

மகாகவி பாரதியின் வசனகவிதை வடிவமுயற்சிகளும், வால்ட்விட்மனின் 'புல்லின் இதழ்களும்' ந.பிச்சமுர்த்தியின் புதுமைமுயற்சிகளுக்குக் காரணமாக அமைந்தன.

யாப்பின் அழகில் இலயித்துக் கவிதைகள் படைத்த ந.பிச்சமுர்த்தி, வசனகவிதைகள் படைத்தபோதும் அவற்றையும் ஓர் வடிவஒழுங்கோடே படைத்தார். இருள்மண்டிக்கிடந்த பரந்த வெளியில் திடீரெனக் குறுக்கே பாய்ந்து பரவசப்படுத்தும் மின்மினிப் பூச்சியாய் சிலருக்கு ந.பி.தெரிந்தார்.

இடியோடு இணைந்து வந்து வானத்தைக் கீறியபடி சட்டென்று வெட்டிச்செல்லும் மின்னலாய் சிலருக்குத் தெரிந்தார். உண்மையில் தேடல் மிக்க கலைஞானியவர்.

இருளும் ஒளியும் பிச்சமுர்த்திக்குப் பிடித்த எதிரிணைகள். தளர்ந்து கிடைப்பவனை எழுச்சியோடு எதிர்கொள்கிறார். "உயிர்த்துடிப்போடு வாழ்பவனே!" என்று அழைத்து தன்னம்பிக்கை ஊட்டுகிறார்.

கார்த்திகை மாதத்தில் தெருமுழுக்க வரிசையாய் விளக்குகள் வைத்ததைப்போல தொடர்ச்சியாக அவர் எழுத்துகள் வெளிச்சத்தைப் பாய்ச்சியபடி வாசகனை அடுத்தடுத்து சுவாரசியமாய் நகர்த்துகின்றன. சோகம் வடியும், இரவு விடியும், ஒளியால் வாழ்வு நிறையும், வெற்றி கைகூடும் என்ற நம்பிக்கை தரும்வகையில்

"ஜீவா விழியை உயர்த்து
தூழ்வின் இருள் என்செய்யும்?
அமுதத்தை நம்பு ஒளியை நாடு
கழுகுபெற்ற வெற்றி நமக்குக் கூடும்."

என்று ஒளியின் உளியில் இக் கவிதைமொழியைச் செதுக்குகிறார்.

இந்தியத் தத்துவமரபின் மையப் புள்ளியாய் திகழும் இருள், ஒளி எனும் எதிரிணைகளை ந.பிச்சமூர்த்தி இங்குக் குறியீடாய் எடுத்தாள்கிறார். இயற்கையைக் கொண்டாடிய அழகியல் தாசனாய் ந.பிச்சமூர்த்தி கவிதைகள் படைத்துள்ளார்.1934 ஆமாண்டு மணிக்கொடி இதழில் அவர் எழுதிய”காதல்” என்ற முதல் கவிதை குறிப்பிடத்தக்கது.

“காதல் தெய்வம் காற்றொலியுடன் கலந்து செல்கிறது
ஒன்றுபட்டால் ஓய்வுண்டாகும்,தேக்கமுண்டாகும்
கலந்தால் கசப்பு உண்டாகும்
காதற்குரல் கட்டிப் போகும்
பிரிவினையின் இன்பம் இணையற்றது
தெரியாமலா ஈசனும் இயற்கையும் ஓடிப்பிடிக்கிறார்கள்
தெய்வ லீலையை உரக்கச் சொல்லு”

தெரியாமலா ஈசனும் இயற்கையும் ஓடிப்பிடிக்கிறார்கள் என்ற வரி ந.பி.யின் ஆளுமைக்குச் சான்று“ என் நெருப்பு உன் நெருப்பை அணைக்குமா?” என்ற அவர் கேள்வி முப்பதுகளில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய வரியாகப் பேசப்படுகிறது.

1937 ஆம் ஆண்டு வெளியான கிளிக்கூண்டு எனும் கவிதையில்

“இருளின் மடல்கள் குவிந்தன,
வானத்து ஜவந்திகள் மின்னின.
காவிரி நாணல்கள் காற்றில் மயங்கின,
மேற்கே சுடலையின் ஓயாத மூச்சு,
காலன் செய் ஹோமத்தில் உடல் நெய்யாகும் காட்சி,
கிழக்கே பெண்களின் மட்டற்ற பேச்சு,
கட்டற்ற சிரிப்பு
காவிரி மணலில் குழந்தைகள் கொம்மாளம்...”

இயற்கையை முன்வைத்து நிலையாமையை விளக்கும் தன்மை ரசனைக்குரியது.

காவிரியாற்றங்கரையில் மணலைப் பரப்பி சுற்றிலும் குச்சிகள் நட்டுகுழந்தைகள் விளையாடும் கிளிக்கூண்டு விளையாட்டை ந.பிச்சமூர்த்தி கவிதையில் விளையாடிப் பார்க்கிறார்.

“சிறியோர்கள் வார்த்தையைப் போற்றினேன்
பெரியோர்கள் இரங்கலைத் தள்ளினேன்
ஆறுளங்கும் கிளிக்கூண்டு கட்டுவேன்
அழகினை அழைப்பேன்
எந்நாளும்”

அழகிற்காகக் காத்திருக்கும் அந்தக் கிளிக்கூண்டு ரம்யமானது.சொற்களை மணலாய் பரப்பி,இனிய ஓசையை நீராய் ஊற்றி,தீராத தாகத்தை விரலாய் மாற்றி குழந்தைகள் விளையாடும் கிளிக்கூண்டைக் கவிஞர் அழகாய் உருவாக்கிப் பறந்துபோன கிளிக்காகக் காத்திருக்கிறார்.

சிறுகதைகள்.

வேப்பமரம் கதைசொல்லியாகப் பேசும் “வேப்பமரம்” சிறுகதை அவருடைய அங்கத்தோடு கூடிய கதையாளுமையின் அடையாளம்.

ஓயாத மூச்சு,

காலன் செய் ஹோமத்தில் உடல் நெய்யாகும் காட்சி”

உடல் நெய்யாகி எரிவதைக் கவிதை காட்சிப்படுத்துகிறது.

ந.பி.யின் கவிதைகளில் அறிவுசார்ந்த தர்க்கம் பின்னுக்குப் போய் உணர்ச்சி முன்னே நிற்கிறது.

மலர் மலர்வதைப்போல எழுதுவது ந.பி.க்கு இயல்பான அனிச்சைச் செயல்.மகாகவி பாரதிக்குப் பிறகு இலக்கியச் செழுமையோடும் மொழி ஆளுமையோடும் படைப்பிலக்கியம் படைத்தவர் ந.பிச்சுமூர்த்தி.தமிழ்ப் புதுக்கவிதையின் தந்தையாகப் புதுக்கவிதை தீபத்தை ஏற்றிவைத்தார்.

இந்தியப் பண்பாட்டின்மீது கொண்ட ஈர்ப்பின் காரணமாகத் தன் சிறுகதைப் பத்திரங்களை உயர்ந்த லட்சியநோக்குடைய பாத்திரங்களாய் படைத்தவர்.‘முள்ளும் ரோஜாவும்’ அவரது சிறந்த சிறுகதை. பதினெட்டாம் பெருக்கு,மோகினி,மாங்காய் தலை,காபூலிக் குழந்தைகள்,விஜயதசமி ஆகியன அவரது குறிப்பிடத்தக்கச் ஒரு வேப்பமரத்தை எப்படித் தெய்வீக மரமாகச் சமூகம் மாற்றுகிறது என்பதை நகைச்சுவை கலந்து அந்தமரமே செல்வதைப்போல் ந.பிச்சுமூர்த்தி எழுதியுள்ளார். அந்தக் கதையில்,”முளைப்பதும், இலை விடுவதும் கிளையாவதும் மலர்வதும் நாம் செய்கிறகாரியமா? அவை எல்லாம் தானாக நடக்கின்றன.விரும்பினால்கூட நம்மால் தடைபடுத்தமுடியாது” என்று மரமே சொல்வதாக எழுதியுள்ளார்.

திருமணமாகியும் அவர் மனம் துறவுநிலையை விரும்பியதும்,அதுகுறித்து பகவான் ரமணரிடம் தன் விருப்பத்தைச் சொல்ல, அவர் ந.பி.யை இல்வாழ்க்கைக்குத் திரும்ப அறிவுறுத்தியதும் ந.பிச்சுமூர்த்தியின் வாழ்வில் நடந்த முக்கிய நிகழ்வுகள்.

எந்தச் செம்புக்குள்ளும் அடக்க முடியாத மகாநதியான ந.பி.வாழ்வையும் அவ்வாறே எதிர்கொண்டார்.

உணர்ச்சிப்பூர்வமான வரிகளைத் தன் மனதின் அடியாழத்திலிருந்து தந்தார்.புதுக்கவிதையின் தந்தையாய் அவர் படைத்த புதுக்கவிதைகள் அக்காலத்தில் யாப்புசார்ந்து எழுதிய புலவர்களுக்குக் கலகத்தைத் தந்தன.

அவர் மீதான எரிச்சல் அவர் படைப்பிலக்கியங்கள்மீது அவர் வாழ்ந்தகாலத்தில் காட்டப்பட்டது.

”புரிந்துகொள்ள முடியா குறியீட்டுத் தன்மையோடு எழுதுகிறார்” என்று சிலர் விமர்சித்தனர்.அறிவும் ஆராய்ச்சியும் தேடலும் புதுமையை ஏற்பதையும் ஒத்துக்கொள்ளாத வாசகனால் எந்தப் படைப்பையும் புரிந்து கொள்ளமுடியாது என்ற கருத்தில் ந.பி;

“பகுத்தறிவு சந்தையில்
 ஒவ்வொருவரும் கையில்
 முற்றுப் புள்ளிகளை
 முர்க்கமாய் வைத்துக்கொண்டு
 மனத்தில்பட்ட துறையில்
 முளையடித்துக் கொண்டிருந்தார்
 சிலர் சுருதியுடன்
 சிலர் வருணாசிரமத்துடன்
 சிலர் சங்க இலக்கியத்துடன்
 சிலர் கம்பருடன்
 சிலர் விஞ்ஞானத்துடன்
 சிலர் மார்க்ஸ் என்கல்சுடன்
 வேறு சிலர் எதனுடனோ.
 ஒதுங்கி நின்ற சிலர்
 மனஇயலுக்கப்பாலை
 அடிசார்ந்த
 மார்க்கத்தாரோடு சிரித்துக் கொண்டிருந்தனர்.
 அவர்களிடம் முற்றுப் புள்ளியில்லை
 திடீரென்று என் கையைப் பார்த்தேன்
 கமத்தான் இருந்தது.”

இன்றும் தொடர் புள்ளிதான்;பலரும் தொடரும் புள்ளிதான்

முற்றுப்புள்ளிஇல்லை ந.பிச்சமூர்த்தி
 கட்டுரையாளர் திருநெல்வேலி சதக்கத்துல்லாஹ் அப்பா கல்லூரித் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்

"தமிழ்ப் புதுக்கவிதையின் தந்தை"

https://web.archive.org/web/20180311081208/http://www.geotamil.com/pat_hivukalnew/index.php?option=com_content&view=article&id=200:q-q&catid=2:2011-02-25-12-52-49&Itemid=19

தமிழ் இலக்கிய முன்னோடிகளுள் ஒருவராகக் கருதப்படுபவர்களுள் குறிப்
 பிடத்தக்கவர் ந.பிச்சமூர்த்தி ஆவார். பாரதிக்குப் பிறகு மொழி ஆளுமை, கூ
 றும் முறை ஆகியவற்றால் நவீனத் தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒரு புதிய திருப்ப
 த்தை ஏற்படுத்தியவர் ந. பிச்சமூர்த்தி ஆவார். தத்துவார்த்தம் பிணைந்த க
 தை சொல்லும் முறையினைத் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்திய பெருமை இ

வரையே சாரும். இத்தகைய பெருமைக்குரிய ந.பிச்சமூர்த்தி தமிழ்நாட்டில் கலைகள் செழித்த மாவட்டமாகத் திகழும் தஞ்சாவூரில் உள்ள கும்பகோணம் நகரில் 1900-ஆம் ஆண்டில் ஆகஸ்ட் 15-

ஆம் நாள் நடேச தீட்சிதர் - காமாட்சி அம்மாள் ஆகியோருக்கு நான்காவது மகனாகப் பிறந்தார்.

அவருடைய இயற்பெயர் வேங்கட மகாலிங்கம் என்பதாகும். இவருக்கு முன்னர் பிறந்த மூன்று குழந்தைகளில் இருவர் இறந்து விட்டதால் வேங்கட மகாலிங்கம் என்ற இயற்பெயரை, பிச்சை என்று இவருடைய பெற்றோர்கள் மாற்றி வைத்தார்கள். அற்பமான பெயர்களைக் கொண்டு அழைத்து வந்தால் காலன் அவர்களை அழைத்துச் செல்லமாட்டான் என்ற நம்பிக்கையில் "பிச்சை" என்று அழைத்தனர். இங்ஙனம் பெற்றோர்களால் "பிச்சை" என்று அழைக்கப்பட்டவரே பின்னாளில் பிச்சமூர்த்தி ஆனார்.

பிச்சமூர்த்தியின் தந்தை ஹரிகதை, நாடகம், ஆயுர்வேதம், சாகித்யம், தாந்திரீகம் ஆகிய துறைகளில் வல்லவராக இருந்தவர். இத்தகைய காரணத்தால் கலை, சமயம், பண்பாடு, கல்வி, தொண்டு இவற்றில் ஊறி இருந்த ஒரு குடும்பப் பின்னணியில் பிச்சமூர்த்தி வளர்ந்தார். பிச்சமூர்த்திக்கு ஏழு வயது ஆகியபோது அவரது தந்தை காலமானார். தந்தையை இழந்த சூழலில் பிச்சமூர்த்தி கும்பகோணம் நகர உயர்நிலைப் பள்ளியில் பள்ளிப்படிப்பைத் தொடங்கினார். பின்னர் கும்பகோணம் அரசினர் கல்லூரியில் தத்துவத்தைப் பாடமாக எடுத்து பி.ஏ. இளங்கலைப் பட்டம் முடித்தார். அதன்பின்னர் சென்னையிலுள்ள சட்டக்கல்லூரியில் வழக்குரைஞர் படிப்பையும் முடித்தார்.

1925-ஆம் ஆண்டு பிச்சமூர்த்தி சாரதா என்ற பெண்மணியை மணந்தார். பிச்சமூர்த்தி 1924-ஆம் முதல் 1938-ஆம் ஆண்டு வரை கீழ் நீதிமன்றங்களில் வழக்குரைஞராகப் பணியாற்றினார். இக்காலங்களில் கும்பகோண நகரசபை உறுப்பினராகவும் பிச்சமூர்த்தி இருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அதன் பிறகு பதினெட்டு ஆண்டுகாலம் தொடர்ந்து இந்து சமய அறநிலையப் பாதுகாப்புத்துறை அலுவலராகப் பணியாற்றினார்.

அதன்பின்னர் 'ஹனுமான்',

'நவ இந்தியா' பத்திரிகைகளில் துணை ஆசிரியராகவும் பிச்சமூர்த்தி பணியாற்றினார். பிச்சமூர்த்தி பத்திரிக்கை ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார்.

முதலில் 'ஹனுமான்' பின்பு 'நவ இந்தியா' ஆகிய பத்திரிகைகளில் இவர் ஏற்றுக்கொண்ட பணியும், தொடர்ந்து சுதேசமித்திரன், சுதந்திரச்சங்கு,

தினமணி, மணிக்கொடி என்று பல பத்திரிகைகளுடன் பிச்சமுர்த்தி கொண்டிருந்த தொடர்பு ஆகியவை பிச்சமுர்த்தியை அவரை அறியாமலேயே எழுத்துத் துறைக்கு இழுத்து வந்தது எனலாம். பிச்சமுர்த்தி பத்திரிகை ஆசிரியராக மட்டுமல்லாமல் நடிகராகவும் விளங்கினார். 1938-ஆம் ஆண்டு எடுக்கப்பட்ட ‘ஸ்ரீராமானுஜர்’ திரைப்படத்தில் பிச்சமுர்த்தி ஆளவந்தார் வேடத்தில் நடித்தார் என்பது நோக்கத்தக்கது.

பிச்சமுர்த்தி இயல்பிலேயே ஆன்மீக விஷயங்களிலும், துறவிலும் நாட்டம் கொண்டவராக இருந்திருக்கிறார். பிச்சமுர்த்தி குடும்ப வாழ்க்கையில் அடியெடுத்து வைத்த பின்னரும் ஓராண்டு காலம் குடும்பத்தை விட்டுப் பிரிந்து துறவறத்தை விரும்பி ஊர் ஊராக அலைந்து திரிந்தார். 1935-

ஆம் ஆண்டு திருவண்ணாமலைச் சென்று ரமண மகரிஷியிடமும் சித்தர் குழந்தைசாமியிடமும் தனக்குத் துறவறத்தை நல்குமாறு மனமுருகி வேண்டினார். ஆனால் அவர்கள் இல்லற வாழ்க்கைதான் பொருத்தமானதென்று எடுத்துரைத்து பிச்சமுர்த்தியை இல்லறத்திற்கே மீண்டும் திருப்பி அனுப்பி விட்டனர். இதனை ஒரு கட்டுரையில் பிச்சமுர்த்தி அவர்கள் குறிப்பிட்டிருப்பது நோக்குதற்குரியதாகும்.

பிச்சமுர்த்தி ஆன்மீகச் சிந்தனைகள் மீது மட்டுமல்லாது, காந்தியத்திலும் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவராகத் திகழ்ந்தார். இளமையிலேயே காந்திய நிர்மாணத் திட்டங்களைப் பரப்புவதிலும், நகரச் சுத்திகரிப்பு வேலைகளிலும் பிச்சமுர்த்தி ஈடுபட்டிருந்தார். பிச்சமுர்த்தியின் இளம் வயது தொட்டு கு.ப. ராஜகோபாலன் அவருக்கு மிகவும் நெருக்கமான நண்பராக இருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆரம்பத்தில் ஆங்கிலத்தில் கவிதைகள், கதைகள், கட்டுரைகள் எழுதிய பிச்சமுர்த்தி, பின்னர் பாரதி இலக்கியத்துடன் ஏற்பட்ட தொடர்பால் தமிழில் எழுதத் தொடங்கினார். முதலில் ஆங்கிலத்தில் சிறுகதைகள் எழுதினார். பின்னர்த் தமிழில் எழுதத் தொடங்கினார். பிக்ஷு, ரேவதி என்னும் புனைப் பெயர்களில் பிச்சமுர்த்தி எழுதினார். மணிக்கொடி என்னும் இலக்கிய இதழில் சிறப்பாக எழுதிய தொடக்கக் காலப் படைப்பாளிகளில் ஒருவர் ந. பிச்சமுர்த்தி விளங்கினார். பிச்சமுர்த்தி மணிக்கொடி இதழில் (1934) காதல் என்ற தலைப்பில் தனது முதல் புதுக்கவிதையை எழுதினார்.

பிச்சமுர்த்தியின் ‘ஸயன்ஸுக்குப் பலி’ என்ற முதல் தமிழ்ச் சிறுகதை 1932ம் ஆண்டு கலைமகளில் வெளியானது. இவரது முதல் புதுக்கவிதை ‘

காதல்' என்ற தலைப்பில் 1934ம் ஆண்டு வெளியானது. கலைமகள் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசுபெற்ற 'முள்ளும் ரோஜாவும்' என்ற சிறுகதைதான் தமிழிலக்கிய உலகத்தில பரவலான அறிமுகத்தைப் பிச்சமுர்த்திக்குப் பெற்றுத் தந்தது எனலாம். பிச்சமுர்த்தி தொடர்ந்து கலைமகள், வ.ரா. ஆசிரியராக இருந்த மணிக்கொடி, பின்னர் ராமையாவின் மணிக்கொடி, சுதந்திரச் சங்கு ஆகிய பத்திரிக்கைகளில் சிறுகதைகளையும் கவிதைகளையும் எழுதினார்.

பரிவும், மனிதாபிமானமும் கொண்ட நல்ல எழுத்தாளராகத் திகழ்ந்த பிச்சமுர்த்தியை அவரது இயற்கையை நேசிக்கும் பண்பானது, கவிதைப் பக்கம் தானாகவேத் தள்ளிக் கொண்டு வந்து விட்டது எனலாம். மேலும் பாரதியின் கவிதைகள் மற்றும் வசன கவிதைகள், அமெரிக்கக் கவிஞர் வால்ட் விட்மனின் புல்லின் இதழ்கள் என்னும் கவிதை ஆகியவற்றால் தூண்டப்பெற்று பிச்சமுர்த்தி புதுக்கவிதை எழுதத் தொடங்கினார் என்பது நோக்கத்தக்கது.

பார்க்கின்ற இயற்கைக் காட்சியெல்லாம் கவிதை உணர்வாய், வார்த்தைக் கோலமாய் அவர் உள்ளத்திலிருந்து ஊற்றாய்ச் சுரந்தது. யதார்த்தப் பார்வையும், பார்த்ததை அப்படியே வரிகளில் தேக்கி வார்த்து எடுக்கும் நேர்த்தியும் அவரைக் கவிதையை நேசிக்க வைத்தது. பாரதி ஏற்கனவே கொஞ்சம் கொத்தி சீர்படுத்தி வைத்திருந்த வசனக்கவிதை ராஜபாட்டை, சுகமான பயணத்திற்கு வசதியாயிற்று. கற்பனைப் பூச்சு இல்லாத பாதிக்கும் உணர்வுகளை நேரடியாகக் கொட்ட அதுவே உணர்வுபூர்வமான வடிகாலானது.

இந்த காலகட்டத்தில்தான் சி.சு. செல்லப்பா திடீரென்று ஏற்பட்ட ஒரு உத்வேகத்தில் 'எழுத்து' பத்திரிகையை கொண்டு வரும் முயற்சிகளில் ஈடுபடலானார். தனது நெருங்கிய சக எழுத்தாள நண்பர்களிடம் கதைகள் எழுதித் தருமாறு கடிதம் எழுதினார். செல்லப்பா பிச்சமுர்த்திக்கும் கடிதம் எழுதினார். கடிதம் பெற்ற பிச்சமுர்த்தி அந்த குறைந்த அவகாச காலத்தில், கைவசம் சிறுகதை ஒன்றும் இல்லாததால், 'பெட்டிக்கடை நாரணன்' என்று ஏற்கனவே வெளியாகி இருந்த ஒரு கவிதையை அனுப்பி வைத்தார்.

அந்தக் கவிதையும், அதை பிச்சமுர்த்தி வசன வார்த்தைகளாய் அமைத்திருந்த முறையும் பலரையும் கவர்ந்தது. இதனால் பலருக்கும் இவரைப் பின்பற்றி இப்படியே இனிக் கவிதை எழுதலாம் என்கிற புது உற்சாகமும், உந்துதலும் அவர்களுடைய மனதில் ஏற்பட்டது எனலாம்.

அதிலும் குறிப்பாக எளிமையான கவிதை எழுதுகிற ஆசை
மாணவர்களிடையே வெகுவாகப் பரவிற்று.

தமிழின் முதல் புதுக்கவிதையாக 'பெட்டிக்கடை நாரணன்' என்ற கவிதை
அனைவராலும் அறியப்பட்டு சிறப்பாகப் பாராட்டப்பெற்றது.
'பெட்டிக்கடை நாரணன்' என்ற அந்தக் கவிதை மிகவும் எளிய மொழியில்
பேசப்படுவது; எளியோருக்காக நியாயம் கேட்பது; சமூக நலனை நோக்க
மாகக் கொண்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ந.பிச்சமூர்த்தியின்
நெஞ்சிலிருந்து புறப்பட்ட கனல் தான் அக்னியை வளர்க்காமலேயே
அங்கத மொழியில் இப்படி ஒரு கவிதையாயிற்றோ என்று எண்ணத்
தோன்றுகிறது.

சந்தத்தைத் தக்க வைத்துக் கொண்டு தனது ஆரம்பகாலக் வசன
கவிதைகளை பிச்சமூர்த்தி எழுத முற்பட்ட பொழுதே பலரின் பலத்த
எதிர்ப்பை சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. புதுமைப்பித்தன் கூட கவிதை
யாப்பதில் நிகழ்ந்த இந்தப் புதுமையை மறுத்து, இவையெல்லாம்
'கோவேறுக் கழுதை', வெஜிடபிள் பிரியாணி' போலத்தான் என்று
விமர்சனம் செய்தார். ஆனால் அவரே அடுத்த வருடத்தில் பிச்சமூர்த்தியை
ப் பின்பற்றி புதுக்கவிதைகளை எழுதினார்.

இவ்வாறு ஒரு கால் நூற்றாண்டு தத்தளிப்புக்குப் பின், பிச்சமூர்த்தியின்
'பெட்டிக்கடை நாரணன்' புதுக்கவிதையின் வரவால் தமிழக கவிதை
இயக்கம் ஒரு புதுப்பாதையில் பயணத்தைத் தொடர்ந்தது.

ந. பிச்சமூர்த்தியின் இக்கவிதையானது, தமிழ்க் கவிதை உலகில் ஒரு புது
மாற்றத்திற்குக் காரணமாக அமைந்தது எனலாம். இங்ஙனம் பிச்சமூர்த்தி '
பெட்டிக்கடை நாரணன்' என்ற புதுக்கவிதையைப் படைத்ததன் வாயிலாக
த் தமிழ்ப் புதுக்கவிதை உலகின் தந்தை என்று எல்லோராலும்
அழைக்கப்பட்டார்.

புதுக்கவிதையின் தந்தையாகிய ந. பிச்சமூர்த்தி, சிறுகதைகள்,
புதுக்கவிதைகள் மட்டுமல்லாது "மனநிழல்" என்ற தலைப்பில்
கட்டுரைகளையும், சிறுவர்களுக்கான கதைகள், ஓரங்க நாடகங்கள்,
இலக்கியக் கட்டுரைகள் ஆகியவற்றையும் எழுதியிருக்கிறார் என்பது
குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பதினெட்டாம் பெருக்கு (1944); காளி (1946); ஜம்பரும் வேஷ்டியும் (1947); மோகினி (1951); குடும்ப ரகசியம் (1959); பிச்சமுர்த்தியின் கதைகள் (1960); மாங்காய்த் தலை (1961); வழித்துணை (1964); குயிலின் சுருதி (1970); காக்கைகளும் கிளிகளும் (1977); மனநிழல் (1977); பிச்சமுர்த்தி கவிதைகள் ஆகிய பிச்சமுர்த்தியின் புத்தகங்கள் 1985-ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்தன.

புதுக்கவிதைகளின் முக்கியப் பண்பான படிமங்களைப் பயன்படுத்தி ஆழம் தந்தவர் பிச்சமுர்த்தி. பூக்காரி என்ற கவிதையில் அன்பும் அஹிம்ஸையும் போன இடம் தெரியாததை,

"வானெங்கும் எஃகிறக
தெருவெங்கும் பிணமல
பீரங்கிக் குரல்பேசக
கேட்டதொரு வேறுகுரல
அன்பும் அஹிம்ஸையும்
விற்றுவந்தேன் ஆதிமுதல
பூக்காரி பூவைப்போலக
கண்ணெடுப்பார் யாருமில்ல
எஃகிறகின் உயரம
தெய்வக்குரல் ஏறவில்லை"

எனப் படிமக் காட்சியாகக் காட்டுகின்றார். இவரது கவிதைகள் திருமூலரின் பாடல்களைப் போன்று அமைந்திருப்பதால் இவரைத் தமிழ்ப் புதுக்கவிதையின் திருமூலர் என்றும் அழைக்கின்றனர்.

பிச்சமுர்த்தி எழுதிய பல கதைகளுக்கு இடைஇடையே கூட புதுக்கவிதை போன்றதொரு நடை வந்து விட்டுப் போகும். தன்னை மீறிய ஒரு ரசிப்பின் வெளிப்பாடு அவற்றில் உண்டு. பிச்சமுர்த்தியையும், இந்த ரசிப்பையும் பிரித்துப் பார்க்க இயலாது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

'குட்டிக் குளவி' கதையில் குளவி பற்றிய வர்ணனையில், "என்ன அற்புதமான ஆகாய விமான உடல்! எவ்வளவு லேசான இடுப்பு! அந்தி நேரத்துச் செங்காவி போன்ற என்ன பளிங்கிருள் உடல்! நட்சத்திரம் போன்ற என்ன கண்கள்!" எனக் கதைக்கு இடையில் இவ்வாறு நயமுற எடுத்துக் கூறியிருப்பது நோக்கத்தக்கது. பிச்சமுர்த்தி தம் இறுதி நாள் வரை

புதுக்கவிதைகளை எழுதினார். அவர் 83 சிறந்த கவிதைகள் படைத்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றுள் 7 குறுங்காவியங்கள் ஆகும்.

இங்ஙனம் தமிழ்ப் புதுக்கவிதையின் வளர்ச்சிக்கு அடித்தளமிட்டு அதனை வளப்படுத்த அயராது பாடுபட்ட தமிழ்ப் புதுக்கவிதையின் தந்தையாகிய பிச்சமூர்த்தி 1976ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 4ஆம் நாள் தனது எழுபத்தி ஆறாவது வயதில் சென்னையில் காலமானார். தமிழின் புத்திலக்கியத்தின் முன்னோடி மறைந்தாலும் அவர் உருவாக்கிய புத்திலக்கியம் அவரின் பெயரை என்றென்றும் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கும்.

(😊)(😊) ந பிச்சமூர்த்தி (😊)(😊)

